



Yeni Demokrasi

28 ŞUBAT 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 30 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4



Tanzim Edilemeyen Yoksulluk

Son yıllarda enflasyon oranının %25'leri aşmasıyla birlikte işçilerin, emekçilerin alım gücü bu enflasyon oranına zıt bir şekilde azalıyor. Temel gıda maddeleri başta olmak üzere yaşamın her alanına yapılan fahiş zamlar varolan yoksulluğu, derinleştiriyor. Bu yoksulluğu fırsata çeviren egemen sınıflar, yoksulluğu bitirmenin değil geçici çözümler üretmenin yolunu arıyor.

EKONOMİ s.5



Biçak Kemikte, Can Çilehanede!

Bir çoğu ekonomik daralmayı sadece pazardaki bir durgunluk, kısa süreli tüketicinin aksaması gibi göstermek istemekte, bunun üzerinden de sistemin yapısal krizini saklamaya uğraşmaktadır. Bizim gibi ülkelerde ekonomik ve siyasi kriz, esasta yapısal bir özelliğe sahiptir. Emperyalist mali kurumların "resesyon" diye ifade ettiği şey ise rutin olanın sürdürülemediği yeni bir kriz anlamına gelmektedir.

KORKUNUN TUTSAKLIĞINA KARŞI

KADINLAR DİMDİK

AYAKTA!



10

MAKALE

yeni demokratik yerel yönetimler anlayışı üzerine

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

su durdukça, örgüt pratikten koptukça bozulur

17

KADIN

8 mart'ın kızılığı ile alanlarda buluşalım!



GÜVENLİ BÖLGE: EMPERYALİSTLER KÜRTLERİ DEĞİL ÇIKARLARINI KORUYOR

D. Trump, 20 Aralık'ta yaptığı "İŞİD'e karşı kazandık, eve dönme vakti geldi. Çocuklarımız, genç kadın ve erkeklerimizin hepsi eve dönecek ve hemen dönecekler" açıklamasıyla bütün dünyayı "hazırlıksız" yakalama başarısı gösterdi, buna ABD'deki güç dengeleri de dahildir. Suriye aradan geçen sekiz yıl içinde büyük bir yıkım yaşamış ve Esad-BAAS rejimi önemli bir güç kaybına uğramış olsa da, Amerikan emperyalizmi "yeni Suriye" hedefine ulaşamamış, üstelik hem Suriye, hem de bölge özgülünde Rusya ve İran güçlenmiş, nüfuzları genişlemiştir. Buna rağmen Amerikan emperyalizminin Suriye de işi bitmemiştir ve emperyalistler arası çelişkinin kazandığı biçim Suriye'yi terk etmeye hiç uygun değildir. Trump bu koşullarda Amerikan askerleri Suriye'yi terk edecek, hemen eve dönecekler, açıklamasını yapmış ve bu açıklama özellikle komünistler, devrimci ve demokrat güçler arasında olması gerektiği gibi inandırıcı bulunmayıp kuşkuyla karşılanmış, gelişmelerin devamı beklenmiştir.

Gelişmelerin Amerikan askerlerinin çekilmesi değil, Suriye'deki asker sayısının azaltılması ve güvenli bölge kurulması yönünde ilerlemesi, Trump ve temsil ettiği sermaye kesiminin güç ve etkisi hakkında bir fikir vermektedir. Pentagon şefi, DAİŞ karşıtı koalisyondeki ABD elçisi başta olmak üzere bir çok yetkilinin açıklama sonrası istifa etmesi süregelen Amerikan politikalarıyla çelişmesi halinde Trump yönetiminin karşılaşıcağı tepkiyi göstermesi açısından önemlidir. Trump şahsında bir sermaye kesimi ve onların çıkarlarını öncelleyen politikaların olacağı kuşku götürmez bir gerçektir. Trump'ta cinsiyetçilik, ırkçılık, homofobi, nobranlık ve şiddet gören Amerikan halkının haklı tepki ve öfkesinin yanısıra Trump'ın temsil ettiği sermaye kesimiyle bir rekabet, çıkar çatışması içerisinde olan diğer sermaye kesiminin Trump yönetimini hedefleyen tepkileri mevcuttur. Bu sermaye içi mücadele, Amerikan emperyalizminin politikalarına, politika üretim sürecine

yansımakta ve kimi sonuçlar ortaya çıkarmaktadır. Bu olgusal gerçekliğe kimi gelişmeler üzerinde etki icra ettiği için değindik, Amerikan emperyalizmi Suriye'de dünya çapında seyrederken sürecin bir gereği olarak asker bulundurmaktadır ve Trump'ın kararı revize edilerek bu şimdilik sağlanmış durumdadır.

YİNE BİR KULLANIŞLI YALAN; KÜRTLERİN KORUNMASI

Trump "asker çekme" açıklaması sonrası kalan DAİŞ'lileri temizlemek için TC'yi görevlendirir gibi olmuştu. Tayyip Erdoğan bu görevi fırsata çevirme hevesiyle öne atılmış, operasyon için ABD'den lojistik destek talep etmenin yanında TC'nin denetiminde bir "tampon bölge" projesini de koparmaya çalışmış ve Trump dahil Amerikalı asker ve sivil yetkililerle bu minvalde yoğun bir diplomasi yürütmeye başlamıştı. Başta Tayyip Erdoğan olmak üzere TC'nin ilgili şahsiyetleri Kürt düşmanlığını öylesine olağan ve kaba biçimde dışa vurmuştu ki Kürtlerin korunması söylemi, Trump'ın kararını onaylamayıp değiştirmek isteyenler için etkili bir bir argümana dönüşmüştü.

"Artık, bölgeyi rejim güçlerine karşı tampon olarak Türk ordusuna bırakma niyetinden, Türkiye'ye karşı Kürtleri koruma misyonuna dönüşen bir "güvenli bölge" tasarımı var." (F. Taştekin) Varşova'da ABD ve Polonya öncülüğünde İran ve İran'ı destekleyecek ülkelere karşı karar çıkartmak amacıyla gerçekleşmiş olan "Orta-doğu Barış Konferansı"nda da (12-13 Şubat) katılımcı ülkeler "Rojava Kürtlerinin korunması noktasında Amerika'ya tam destek sözü vermiş, herhangi bir saldırı durumunda Kürtleri koruyacak bir koruma şemsiyesi kurma yönünde anlaşmışlardır." (Mezopotamya24) Rojava'da adı güvenli veya tampon bölge olan her türlü girişim başta ABD olmak üzere Batı/Avrupa emperyalizminin çıkarlarını korumak amaçlıdır. Emperyalistler, üzerinde çıkar birliği yaptığı ve mutabık olduğu BAAS-Esad rejiminin yıkılması hedefini gerçekleştirememişler ve bu koşullarda güvenli bölge çıkarları için en uygun, en rasyonel politika olduğu için mutabık kalmada ve

Trump'a "geri adım" attırma da zorlanmamışlardır.

PYD'YE DAYATILAN TERCİH

Başını Amerika'nın çektiği emperyalist koalisyon açısından Suriye'deki fiili varlıklarını sürdürmek, Çin ve Rusya öncülüğündeki bloğun etki alanını dengelemek demektir. Bu, ayrıca İran'a odaklanmış Amerika için, siyasal coğrafya yönünden İran'ın geniş bir alana yayılma imkanının engellenmesi, bu mümkün olmadığında sınırlandırılmasıdır. ABD ve Avrupa emperyalistleri güvenli bölgenin genel ve bölge politikaları açısından taşıdığı önem nedeniyle PYD-Rusya, PYD-Suriye ilişkilerinin seyri üzerinde kesin bir biçimde belirleyici olmak istemektedirler. "Amerikalıların Şam'a kayıldığı an yardımların kesileceği uyarısı boşuna değil." (F. Taştekin) Mezopotamya24'ün aktardıkları ise daha çarpıcıdır; "Sorununuzu çözmek için yoğun bir diplomatik girişimlerimiz var. Bunun sonucunu bekleyin. Kürtlere kalıcı bir statü sağlanacağı güne kadar Suriye ve Rusya'dan uzak durun. Suriye ile kendinizi bağlayıcı anlaşmalardan kaçının. Bu arada kendi inşanıza devam edin. Buna uyarsanız sizi koruruz ve kimse size saldıramaz. Ne Suriye, ne Türkiye. Saldırırlarsa bizi karşılarında bulurlar." Bu sözler resmi davet üzerine Washington'a giden PYD Eş Başkanı İ. Ahmet'e söylenmiştir. ABD emperyalizmi olmasını ve olmamasını istediği hususları net bir ifadeyle PYD'ye bildirmiştir.

PYD'nin yaklaşımı ise şöyle özetlenebilir: ABD'nin çekilmesini istemiyor, Trump'ın açıkladığı askerleri çekme kararına açıkça karşı çıktı. ABD ve müttefiklerinin kontrolünde bir "güvenli bölge" projesine sıcak bakıyor, destekliyor. Örneğin DSG Dış İlişkiler sorumlusu A. Ömer, ABD'nin 200 asker bırakma kararını olumlu bulduklarını, bu kararın koalisyonun diğer ortakları için de askerlerini bölgede bırakmaları yönünde teşvik edici olduğunu, söylüyor. "Güvenli bölge" konusunda ise açıklamasını aktaracağımız kişi DSG Genel Komutanı Mazlum Ebdî'dir. M. Ebdî Güvenli Bölge için üç şart öne sürmektedir. "1- Bölgenin istikrara kavuşması, 2- Türkiye başta olmak üzere dış güçlerin saldırılarına

açık olmaması ve 3- Sahadaki güçlerin bölgede karar sahibi olması." PYD'nin bilinen en yetkili yöneticilerinden, sahadaki komutanına dek ABD kontrolündeki "güvenli bölge"ye onay verme, kabul etme söz konusudur.

M. Ebdî, Pentagon sözcüsünün "güvenli bölge oluşturmak için uluslararası bir gücün parçası olarak birkaç yüz Amerikan askerinin Suriye'nin kuzeydoğusunda bulunacağı ve güvenlik ve istikrarı sağlamakla görevli olacağı, açıklamasını memnuniyetle karşıladığını söyledi.

S. Kürdistanı ve Kürt Ulusal Hareketi'nin tam bir kuşatma ve baskı altında olduğu biliniyor. Suriye'de BAAS rejimi, emperyalist Rusya ve ABD'nin başını çektiği "Batı" emperyalizmi yerel ve genel çıkarları için karşı karşıya gelmiştir. Sürecin özgünlüğünü fırsata çevirmeye çalışan TC ve İran gibi bölge güçleri de bu çatışmaya eklenmiş durumdadır. Tarafların tek bir hamlesinin dahi bütün güçleri, ilişkileri ve gidişatı etkilediği bugünkü tabloda PYD önderliğindeki Kürt Ulusal Hareketi ve ittifak güçleri alabildiğince baskılanmış, sıkıştırılmış durumdadır. Bu tablodan hareketle "top Kürtlerin ayağındadır. Ya Rusya, İran, Suriye ve Türkiye'ye kaptırıp Kürtlere kaybettirecekler ya da ABD'nin politikalarına uyum sağlayıp gol deyip Kürt milletine kazandıracaklar" (Hasan H. Yıldırım ve Hüseyin Erkan) görüşü ile aynı kaygılarla adres olarak Rusya ve Suriye'nin gösterildiği iki başlıca görüşün şekillendiğini söyleyebiliriz. Tutarlı demokratlar, yurtseverler, devrimciler her iki yaklaşımın da değil S. Kürdistanı'na bütün uluslardan Suriye halkına bırakalım kazandırmayı, ulusal boğazlaşmalar, iç çatışmalar, her türlü baskı ve sömürü getireceğini görmelidir. Önceki yazılarımızda PYD'nin her şeye rağmen ulusal kazanımlar biçiminde bir politika izlemesi halinde tafafisi mümkün olmayan sonuçlara doğru gideceğini belirtmiştik. Bu değerlendirmemiz heveskar güvenli bölge anlayışları nedeniyle çok daha geçerlidir.

Tanzim Edilemeyen Yoksulluk

Son yıllarda enflasyon oranının %25'leri aşmasıyla birlikte işçilerin, emekçilerin alım gücü bu enflasyon oranına zıt bir şekilde azalıyor. Temel gıda maddeleri başta olmak üzere yaşamın her alanına yapılan fahiş zamlar varolan yoksulluğu, derinleştiriyor. Bu yoksulluğu fırsata çeviren egemen sınıflar, yoksulluğu bitirmenin değil geçici çözümler üretmenin yolunu arıyor. Yani kısacası "ölümü gösterip sıtmaya razı ederek" kendine muhtaç hale getiriyor. Faşist TC devletinin bugünkü temsilcisi AKP/Erdoğan kliği, iktidara geldiği günden bugüne yoksulluk üzerinden "politika" üretmesine karşın, "kötünün iyisine muhtaçsınız" anlayışını da sürekli kitlelere propaganda etmiştir.

80 AFC'si ile önü açılan, Özal ve ANAP hükümeti ile şahlanan neo-liberal politikalar, işçilerin, emekçilerin daha fazla sömürülmesinin zeminini oluşturmuştur. AKP/Erdoğan hükümeti ile zirve yapan özelleştirmeler, emekçilerin kazanılmış haklarına, mevzilerine birer hançer gibi saplanmıştır. Bu özelleştirmelerin örneğini yakın tarihte şeker pancarı fabrikalarında gördük. Sermayeye peşkeş çekilen şeker pancarı fabrikalarında işçiler işten atıldı, üreticiden ürün alınmadı, köylüler ürettikleri şeker pancarını satacak bir yer bulamadı.

Üreticiyi üretmekten caydıran, tohumdan gübreyle, enerjiden ilaca, artan girdi masrafları, döviz fiyatlarının hızla artması (girdilerin hemen tümü dövize bağlıdır) hükümetin "tarımı, üreticiyi destekliyoruz" yalanlarıyla ve ithalat baskısıyla sindirmeye çalışması, dolayısıyla üreticileri ve köylüleri araçların, spekülörlerin, tefecilerin ve tüccarların eline düşürmüştür.

Dahası tüm sanayi ve tarım ürünlerinde, gerçek fiyatlardaki artış yüzde 30-40'lardadır. Dolayısıyla sorun sadece yaş meyve ve sebze değil, sanayi ve tarımdaki bütün ürünlerin

fiyatlarındaki olağanüstü artıştır. ÜFE (Üretici Fiyat Endeksi)'nin de yüzde 40'lar dolayında seyretmesi bunun açık göstergesidir.

BİR CAN SİMİDİ OLARAK "TERÖRİST" İLANI

Bu gelişmeler seyrinde neo-liberal politikaların hüküm sürdüğü ülkemiz-

bazı ilçelerinde kurulan Tanzim Satış mağazaları hızla yaygınlaştı. Bu mağazalarla ana hedef, temel ürünleri doğrudan üreticiden ya da kooperatiflerden temin ederek araçları ortadan kaldırmak ve fiyatlardaki artışın önüne geçmektir. Enflasyonu ortadan kaldırdığını bırakalım etki bile etmediğini söyleyebiliriz. Çünkü, tabiki bu

lişıyor. "Devletin bekası" için söylenen bu söylemler, egemenlerin sıkça başvurduğu yöntemlerden birisidir. Dönem dönem, ezilen ulus ve milliyetler, aydınlar, akademisyenler, bu söylemler ile yaftalandı, hedef gösterildi. Bugün de manavlar, marketler "terörist", sebze-meyve halleri "terör yuvası" olmuştur. Hatta Erdoğan, yapılan bombardımanları örnek göstererek, "Kendini devletten güçlü zanneden varsa, devlet nasıl teröristlere Cudi'de, Gabar'da, Tendürek'te mağazalarda işini bitirdiyse, halde terör estirenlerin işini bitiririz. El ele vereceğiz bu sömürüyü bitireceğiz" demiştir. İşte manavları bombalamakla tehdit eden devlet!

Gün geçtikçe derinleşen yoksulluğun nedeni ne komisyoncular ne üreticiler ne de satıcılardır. Bu yoksulluğun yegane

yoksulluğu yaratan esas nedenlerle değil onun sonuçlarıyla "mücadele edilmeye" çalışıldı. CHP'yi, AKP'yi, MHP'yi, yoksulluğu ve bir avuç asalak burjuvaziyi yaratan sömürü sisteminin yoksulluğu ortadan kaldırmasını beklemiyoruz, beklemeyiz.

Erdoğan gün aşırı yaptığı konuşmalarda, fahiş fiyatlara ulaşan tarım ürünlerinin yanı sıra birçok alanda tanzim satışa başlayacaklarını ifade ediyor. Yükselen enflasyon, işsizlik ve işçilerin, emekçilerin alım gücünün düşmesine çareyi bu yoksulluğu ka-

nıksatmakta arayan AKP/Erdoğan iktidarı, tarım ürünü satan marketleri, manavları "terörist" ilan etmekten de geri durmamıştır. Suçlular listesini her geçen gün genişleten Erdoğan, gerçeklerin üzerini şoven duyguları okşayarak, kürsülerden "teröristler, hainler" naraları atarak örtmeye ça-



Gün geçtikçe derinleşen yoksulluğun nedeni ne komisyoncular ne üreticiler ne de satıcılardır. Bu yoksulluğun yegane sebebi bu kapitalist sistemin ta kendisidir. İşçilere, emekçilere sömürüden, yoksulluktan başka bir şey veremeyen bu sisteme karşı öfkeler büyümektedir.

de, AKP/Erdoğan iktidarı bir seçim yarıtımları olarak tanzim satış noktalarına sarılmıştır. Ülkenin çeşitli bölgelerine açılan tanzim satış noktalarıyla tarım ürünleri aracısız olarak üreticiden alınarak satılmaya başlanmıştır. Yıllardır tarımda tasfiye politikalarıyla; tarım ürünlerine kota konulması, üretim araçlarında ve üretim girdilerinde yaşanan enflasyon vb. gibi etmenlerden dolayı köylülerin yoksulluğu ve sefaleti derinleşirken, devlet bugün serbest piyasa ekonomisine karşı, tarım ürünlerini bizzat kendisi satmaya başlamıştır.

Tanzim satış, Bülent Ecevit'in CHP'nin Genel Başkanı olduğu 1970'lerde halka ürünleri daha uygun fiyattan satmak amacıyla uygulanmaya başlandı. Uygulamanın merkezi belediyelerdi. 1973'te İzmir'de belediye tarafından açılan Tansa ve 1976'da İstanbul'un

sebebi bu kapitalist sistemin ta kendisidir. İşçilere, emekçilere sömürüden, yoksulluktan başka bir şey veremeyen bu sisteme karşı öfkeler büyümektedir. Derinleşen çelişkilerin çözüm yolunu göstermek, büyüyen öfkeleri sisteme yöneltmek devrimcilerin-komünistlerin omuzlarına yüklenmiş birer görevdir. Toplumsal dinamiklerin, emekçi halk kitlelerinin kendiliğinden hareketleri yüzünü göstermeye başlamışken, devrimci-komünistlerin buna önderlik edememesi sorununu gidermek, bu sorunu ortadan kaldırmak gerekir.

Tüm bu gelişmeler, artan yoksulluk; işçilerin, emekçilerin daha fazla emeğini satmasının önünü açıyor, bir yandan öfkeyi büyütürken diğer yandan da devrimci-komünist mücadelenin zayıflığı nedeniyle kitlelere umutsuzluk yayıyor. Tali yönlerle değil, esasa emperyalist-kapitalist sistemi ortatarak ilerlemeliyiz. Bu umutsuzluğun temel nedenini kendimizde aramalı, kitlelere gitmenin, bu sömürü düzenini teşhir etmenin araçlarını ve yöntemlerini çoğaltmalı, bu öfkeyi devrimci mücadeleye kanalize etmeliyiz.

Bıçak Kemikte, Can Çilehanede!

Eskinin deyimi olan “bıçak kemikte” yakında tekrardan gözde bir deyim olacağı benziyor. “Damat” bakan Berat Albayrak patronlarla -ki bunlar aslında üyeleri hemen hemen aynı olan MÜSİAD ve TÜSİAD’ın bileşimidir- formülasyonlar üretip “yumurta mı tavuktan, tavuk mu yumurtadan çıkar” kıyasımukasemine (ikilem) kafa yorup genel-geçer sözlerle Türkiye’nin ekonomik krizini “teğet dokunmalara” çevirmeye çalıştığı bir günde Standart&Poor’s firması Türkiye ekonomisi için resesyonu açıkladı.

Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü’nün (OECD) Kasım 2018’de açıkladığı ve Erdoğan’ın “dış mihraklar” sözüne sığdıramadığı resesyon öngörüsü gerçek oldu. Pek çoğunun tartışmaya korktuğu ve aslında ekonomide daralma veya “çöküş” öncesine işaret eden resesyon, ulvi terimlerle açıklanması şart olan bir şey değil.

Resesyon, -ekonomik daralma da diyebiliriz- bir ülkedeki iç ve dış ticaretten yapılan kârın nüfus başına düşen oranının yani halkımızın alamadığı gayri safi yurtiçi hasıllarının düşmesi demektir. Yani ülkedeki ekonomik düzenin işlememesi veya işletilemesinden kaynaklı gelirin düşmesi ve bundan kaynaklı iş kollarının kapanmaya başlamasıdır.

Bir çoğu ekonomik daralmayı sadece pazardaki bir durgunluk, kısa süreli tüketimin aksaması gibi göstermek istemekte, bunun üzerinden de sistemin yapısal krizini saklamaya uğraşmaktadır. Bizim gibi ülkelerde ekonomik ve siyasi kriz, esasta yapısal bir özelliğe sahiptir. Emperyalist mali kurumların “resesyon” diye ifade ettiği şey ise rutin olanın sürdürülemediği yeni bir kriz anlamına gelmektedir.

Resesyon gerçek anlamda bir balon gibi şişirilmiş olan bir pazarın artık sönmesidir. Sürekli olarak dışarıdan kredilerle beslenen, bir borcu bir başka borçla kapatan ve bundan kaynaklı serbest ticaret kurallarını artık bayrak haline getiren Türk hakim sınıflarının, artık parayı çevirememesi ve bundan kaynaklı sözüm ona “yatırım” alanlarından vazgeçmesidir.

BIÇAK KEMİĞE NASIL DAYANIR?

MLM’ler uzun süredir yapısal bir krizi ve bunun yansımalarını tartışmaktadır. Bunları günlük hayatta artan işsizlik, gizli enflasyon, sürekli olarak yaşanan devalüasyonla izah etmektedir. Ancak bunun günlük hayattaki

tanımı; mevzunun derinliğini, aslında ne kadar can yakıcı olduğunu ortaya koyacaktır.

Son 20 yıla yakındır Türkiye’de başta akaryakıt olmak üzere uygulanan “düzenli ve devamlı zam” sistemi zaten göz önündedir. Lakin göz önüne alınmayan mesele, zamlarla aynı oranda artmayan emekçi maaşlarıdır. Türk egemen sınıflarının temsilcisi konumundaki Erdoğan zamlardan, ma-

masıyla bu rakam düşük açıklanmıştır. Ancak bu defa böyle olmayacak.

Ekonomik daralmanın aslında yansımalarını görmekteyiz. Örnek olarak Ulusoy ve Pamukkale gibi firmaların sansasyonel iflaslarında bu gözükmektedir. Egemen sınıfların destekçisi durumundaki bu şirketlerin başvurduğu konkordato uygulaması, aslında hakim sınıfların geleceğini zaten bildiği sürecin kısa vadeli can simididir.



aşlardan ve temel gıda fiyatlarından bahsedenlere bir merminin fiyatını sorarken diğer yandan ise hayat pahalılığından kaynaklı intihar edenlerin bir mermi bile alamayacak düzeydeki maaşlarını elbette ki konuşmamaktadır. Her geçen gün artan zamlara karşı emekçi maaşlarının artmaması zaten “refah oranı” diye adlandırılan alım gücünü düşürmektedir.

Alım gücünün düşmesinin yanı sıra egemenlerin karakterinden kaynaklı da yoksulluk derinleşmektedir. 2000-2004 yılları arası “kuş gribi”, “deli dana”, “tohumculuk yasası” gibi bir dizi dalavere ile vurgun vuran egemenler, aynı dalavere ile Türkiye’nin kendi öz kaynaklarına dayalı olan tarım ve hayvancılığı yani kırsal üretimi bariz bir şekilde dumura uğratmış ve temel ihtiyaçlara yani beslenmeye tekabül eden ekonomi alanını da tam anlamıyla dövizle işleyen dış ticarete mecbur bırakmıştı. Kırsal nüfusun iç göçle özelde metropollere genel anlamda ise şehirlere akın etmesiyle işsizlik oranı artmış, gündelik çalışmanın bile TÜİK kriterlerine sokul-

Ekonomik daralmanın aslı egemen sınıfların daha fazla kar yapamayacağını anladığı alanlarda iflaslar vermesi, “süreklileşmiş artan kar” prensibinin çökmesinden kaynaklı da bir vurguncu gibi alacağını alıp, borçları kapatmadan kaçma çabasıdır. Çok öncesinden sendikalarda egemenlerin başlattığı tasfiye, sarı-sendikacıların göstermiş olduğu biat, devrimci demokrat sendikacılığı savunuların üstünde estirilen terör; bugün halen bir yerlerde yaşamakta olan işçi sınıfının “üretimden gelen gücünü kullanma” durumunun peşin peşin önüne geçme çabasıdır.

Ülke ekonomisinin bu “çöküş” durumu karşısında özellikle yarı sömürge ülkelerde yaşanan döviz artışını bile kendince “büyük ülkeyiz” şeklinde yorumlayan Türk hakim sınıfları elbette bu artışı bile fırsata çevirmiş ve Halk Bankası’nın döviz kuru bir gece vakti sadece 2 saatliğine “arıza” göstermiştir. Elbet bunun da faturasını yine emekçi halk ödemiştir.

Türk hakim sınıflarının böyle bir du-

rumda kendisi üretmediği için yeni krediler arayışına girmesi kaçınılmazdır. Kendisi üretmeyen, üretim araçlarının bir nevi acentalığını yapan, devletin küçültülmesi planı ile temel ihtiyaçların üretiminden tamamen çekilen bir ekonomide yapılabilecek en mantıklı şey emperyalistlerden yeni krediler alıp yeni sömürü alanları oluşturulurken ülke içerisinde de baskının daha da artırılması, işsizlik bahane edilerek maaşların daha da düşürülmesi olacaktır. İşte bıçak kemiğe böyle dayanacaktır.

ÖZETLEYECEK OLURSAK

Resesyonun pahalılığı arttıracığı, işsizliğin artacağı, artık her şeyini dışardan alan bir ülkede bu durumun yeni döviz krizlerini tetikleyeceğini öngörmek mümkün. Bunun yanı sıra Türk hakim sınıflarının komprador karakterinden kaynaklı öz kaynak yaratma mahiyetinde emekçi halk üzerindeki yağmasını ve vurgunculuğunu arttıracığı, emekçi halkın meşru öfkesini bastırmak için tüm emekçilere daha saldırgan bir savaş açacaktır.

Buna karşın MLM’lerin de görevi, sürecin analizine dayanarak Gordon düğümünü çözecek sentezi ortaya koymak olmalıdır. Emek alanında yaşanacak direnişleri örmek, bu direnişlerin önüne geçmek için pastalardan kırıntı bekleyen sarı-sendikacı anlayışı teşhir etmek, halkın meşru öfkesini sokaklarda kendini yakan değil sokakları öfkesiyle yakan bir hale sevk etmek, bunun için her alanda egemenlerin bu vurgun ve yağma oyununu teşhir ederek başka bir yaranın mümkün olduğunu daha cesur ve yüksek sesle anlatmak düne göre daha fazla ağırlık vermemiz gereken noktalardır.

Elbet bu kadar köşeye sıkışan egemen sınıflar yeni yeni toplu saldırı dalgaları geliştirecektir. Yeni sınır ötesi operasyon söylemleriyle, NATO bayrağı altında savaş istemleriyle, dış mihrak söylemleriyle, yeni kayyumlarla, linç girişimleri ile genel seçimler döneminde revizyonistler üzerinden emekçi yığınları içine soktuğu umutsuzluk havasında boğmak isteyecektir. Elbette devrimci ve yurtseverleri tamamen tasfiye etmenin derdini güdecektir. Ancak faşizme karşı her MLM’nin görevi onun saldırısını izlemek değil, onun saldırısını göğüsleyebilecek ve geri püskürtecek direnişi geliştirmek, bunu örgütlemektir.

Bornova Belediye'sinde grev kararı asıldı



HABER MERKEZİ- İzmir Bornova Belediyesi'nde devam eden TİS görüşmelerinde de anlaşma sağlanamaması üzerine işyerinde örgütlü DİSK'e bağlı Genel-İş İzmir 7 No'lu Şube yaptığı eylemle birlikte grev kararını belediye binalarına astı.

11 Nisan'a kadar anlaşma sağlanmaz ise sendika grev kararını uygulamaya geçirecek.

'SADAKA DEĞİL TOPLU SÖZLEŞME'

Büyükpark içindeki Uğur Mumcu Kültür Merkezi önünde toplanan Ge-

nel-İş Sendikası üyesi belediye işçileri "Sadaka değil toplu sözleşme" pankartının arkasında belediye binasına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş esnasında "Sözleşme hakkımız gasp edilemez", "Birleşe birleşe kazanacağız", "Zafer direnen emekçinin olacak" ve "Gün gelecek devran AKP halka hesap verecek" sloganları atıldı.

Basın metnini okuyan Şube Başkanı Kemal Köroğlu, belediyenin sendikaları muhatap olmadığını vurgulayarak "Belediye yönetimi toplu iş sözleşmesi yapıp yapılamayacağını

tedirginliğini taşıdığını, bakanlığa görüş sorduklarını yazılı, sözlü olarak bildirmiş ve toplu sözleşme görüşmelerine katılmamıştır. Oysa Türkiye'nin her yerinde 696 sayılı KHK ile belediye şirketlerine geçişi yapılan işçilerle toplu iş sözleşmesi yapılırken Bornova Belediye Başkanlığı yetkiyi dikkate almayarak yoksulluk sınırının altında çalışan ve asgari ücret farklarını talep eden işçiye bahaneler üreterek sessiz kalmayı tercih etmiştir" dedi.

BİN 200 İŞÇİ GREVE ÇIKACAK

Kadro düzenlemesini içeren KHK ile birlikte Bornova Belediyesi'nde çalışan bin 200'ün üzerinde işçi BorBel Personel AŞ'ye geçirildi. İşçiler Bornova Belediyesi'nin park bahçeler, temizlik, fen işleri, sosyal, kültür, tiyatro gibi 20'ye yakın biriminde çalışıyor.

İşçilerin sözleşmeden beklentileri şöyle: Asgari ücret fiyat farklarının ödenmesi, 112 gün ikramiye, ücretli sosyal izinler, sorumluluk zammı, koku primi, iş riski primi, yılın belli dönemlerinde gıda paketi.



Rize'de 10 kişilik işe 12 bin kişi başvurdu

HABER MERKEZİ- Gençlik ve Spor Bakanlığının ülke genelinde alacağı 3 bin 243 sürekli işçi kapsamında Rize'deki 60 kişilik iş başvurusuna 15 bin 641 kişi başvuruda bulunurken, 10 kişilik temizlik işi için 12 bin 571 başvuruda bulunuldu.

Gençlik ve Spor Bakanlığına bağlı il müdürlüklerinde (ilçeler dahil) çalıştırılmak üzere ülke genelinde toplam 3 bin 243 sürekli işçi alınacağı duyuruldu. Başvurular İŞKUR üzerinden 11-15 Şubat tarihleri arasında yapıldı.

Rize'de 60 kişilik kadro için 15 bin 641 başvuru yaparken, temizlik işçi alımına yapılan başvurular rekor seviyede gerçekleşti. 10 kişilik temizlik işçi kadrosu için 12 bin 571 kişinin başvurduğu öğrenildi.

Eti Gümüş işçileri: "Zarar ettiler, faturayı bize kestiler"

HABER MERKEZİ- Kütahya Gümüşköy mevkiinde bulunan Eti Gümüş Maden İşleme fabrikasında çalışan 1100 işçiden 900'ü iki hafta önce işten çıkarıldı. Geçtiğimiz aralık ayında ödenmeyen 3 aylık ücretleri için eylem yapan işçiler, "perşembenin geleceği çarşambadan belli olur. Hiçbir gerekçe gösterilmeden işten attılar. Fabrikada üretim durmuş durumda. Zarar ettiler, faturayı bize kestiler" dedi.

İşten çıkarılan işçilerin ekonomik sı-

kıntılar yaşadığını belirten işçiler, "İşçiler eve bir ekmeğe götürmekte zorlanıyor. Kiralarını ödeyemiyor. Kimi arkadaşlarımız Ekim ayından beri, kimi arkadaşlarımızın Kasım-Aralıktan beri maaşları yatmıyor. Yetkililer maaşlarınız şu zamanda yatar dahi demiyorlar" dedi.

İşçiler ayrıca gümüş ve çinko işleminin zorluklarına da dikkat çekti. Kimyasallarla çalıştıklarını ifade eden Ahmet Özdemir, "Bizim fabrikamızda akıllara gelen bütün zehirli maddeler

var. Siyanür, asit, polimer, elektroliz, kireç gibi birçok madde kullanılıyor. Bunlara bağlı hastalık vakaları yaşadığı zaman Ankara Meslek Hastahanelerine sevk ediliyor" dedi.

İşçilerin verdiği bilgiye göre fabrikanın yanında bulunan Dulkadiroğlu köyü halkı 1976'da topluca göç etmiş. İşçiler bunun sebeğini "Sulardaki arsenik maddesinin fazla çıkması ve insanların 50 yaşını bile görememesi" şeklinde açıklıyor.



Avcılar Belediyesi işçileri ödenmeyen ücretleri için yürüdü

HABER MERKEZİ- İstanbul Avcılar Belediyesi'ne bağlı Park Bahçeler, Fen İşleri, Destek Hizmetleri ile Veteriner Müdürlüklerinde çalışan Belediye-İş 2 No'lu Şube üyesi işçileri ücretlerinin 2 aydır ödenmemesi üzerine eylem yaptı.

Avcılar Marmara Caddesi'nin başında buluşan işçiler, belediye önüne yürüdü. Belediyede örgütlü Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube, TÜM BEL-SEN 1 No'lu Şube ile Güvenlik-İş Sendikalarının ortak yaptığı eyleme İnşaat-İş Sendikası ve Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) üyeleri de destek verdi.

Dev Tekstil, YFA Momentum önünde eylemdeydi

HABER MERKEZİ- YFA Momentum Tekstil, Ocak ayı zamlarının gasp edilmesine tepki göstererek iş yavaşlatma eylemi yapan işçileri işten çıkardı.

Bunun üzerine atılan işçilerin de üyesi olduğu Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (Dev Tekstil) İstanbul Avcılar'da bulunan YFA Momentum fabrikası önünde eylemdeydi.

"İşten atmalara son! Atılan işçiler geri alınsın!" ozalitinin açıldığı eylemde, sık sık "Atılan işçiler geri alınsın", "Sendika haklı, işten atmak suçtur", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Birleşe birleşe kazanacağız", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganları atıldı.

Eyleme ayrıca, Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası, DERİTEKS, BDSP, DGB ve Mücadele Birliği ile çevre-

deki fabrikalardan ve mahalleden emekçiler de destek verdi.

Fabrika önünde polis-özel güvenlik yığınağı

YFA Momentum yönetimi fabrika önüne özel güvenlik ve polisi yığarken, yönetimin çabalarına karşın fabrikadaki işçilerden de alkışla eyleme destek verildi.

Bedenini Açlığa Yatıranların Direnişi Devam Ediyor !



Açlık grevleri ve ölüm oruçları tutsakların iradi olarak artık bedenini açlığa yatırmaktan başka çarenin kalmadığı koşullarda, iradi olarak kendi kararlarıyla direnme eyleminin en zorlularından birisidir. Tarihte Roma imparatoru Tiberius dönemindeki cinayet ve işkencelere karşı, o dönemin ünlü avukatı Nerva'nın açlık grevine başlamasıyla bir karşı koyuş eylemi olarak tarihe geçen açlık grevleri ve ölüm oruçları, ülkemizde ve daha bir çok ülkede özellikle hapishanelerde bu mücadele biçiminin benimsenerek yaygınlaşmasını beraberinde getirmiştir.

Faşizmin baskı ve yaptırımlarının en açık ve en pervasız uygulandığı alanlardan biri olan hapishanelerde; özgürlükleri gaspedilmiş, her türlü haktan yoksun bırakılmış devrimci tutsakların direniş ve karşı koyuşları her dönem oldu ve olmaya da devam ediyor.

Hapishaneler, işkencehaneler ege-men sınıfların baskı aracı olan devletin çıplak yüzünü en açık haliyle gösterdiği mekanlardır. Buralarda sınıf mücadelesi en acımasız şekilde kıyasıya sürer. Düşman tutsak düşenlerin iradesini kırmak ve teslim almak için her türlü yolu dener. Fiziki şiddetten, psikolojik şiddete insanlık onurunu hiçe sayan her türlü uygulama buralarda vardır. Sınıf kavgasının en açık sürdüğü bu alanlarda Türkiye Devrimci Hareketi'nin bileşenleri,

devrimci tutsakların esası direnme ve düşman karşısında diz çökmeme tavrını sürdürmüştür. Bu direnişin en önemli simgelerinden olan komünist önder İbrahim Kaypakkaya sınıf düşmanları karşısında diz çökmeyerek, "ser verip sır vermeyerek" 18 Mayıs 1973'de ölümsüzleşirken, yüzlerce devrimci, sosyalist ve komünist zindan direnişlerinde yaşamlarını kaybetmişler veya devletin faşist saldırılarında katledilmişlerdir.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı hapishanelerinde farklı sorun ve uygulamalara bir tepki olarak günümüze dek birçok açlık grevi ve ölüm orucu eylemi gerçekleşti. 1970'lerde küçük çaplı açlık grevleri direniş aracı olarak kullanıldı. 1982,1984, 1988'de Diyarbakır Hapishanesi'nde, 1984 yılında Metris Hapishanesi'nde, 1996'da birçok hapishanede ölüm orucu ve süresiz açlık grevlerinin yanında, 2000'de F Tipi tabutluklara karşı kitlesel ölüm orucu direnişleri gerçekleşmiştir. 12 Eylül 2012'de, AFC'nin yıldönümünde, PKK'lı ve PJAK'lı tutsakların Kürtçe anadil hakları ve Öcalan'ın üzerindeki tecridin kaldırılması talebiyle başlatıkları ve 600'den fazla tutsakla onlarca hapishaneye yayılan açlık grevi eylemi gerçekleştirilmiştir. Abdullah Öcalan'ın kardeşi Mehmet Öcalan ile görüşmesinin ardından eylem 68'inci günde sonlandırılmıştır.

İçinde bulunduğumuz bu süreçte ise; "Talehim Öcalan üzerindeki ağırlaştır-

rılmış tecridin son bulmasıdır" diyen DTK Eş Başkanı ve HDP Hakkari Milletvekili Leyla Güven 7 Kasım itibariyle tutsak olarak başlattığı açlık grevini tahliye edilmesi sonrasında da dışarıda sürdürmeye devam etmektedir.

Leyla Güven'in başlattığı açlık grevi eylemine destek amacıyla zindanlardaki 300'e yakın siyasi tutsak da 27 Kasım itibariyle açlık grevine başladı. Ayrıca Güven'e destek amacıyla aralarında HDP'li vekillerin de bulunduğu onlarca siyasetçi, 2-3-4 Aralık'ta İstanbul, Ankara ve Mersin'de, 7-8-9 Aralık'ta ise Muş, Şırnak ve Mardin'de açlık grevi eylemi gerçekleştirdiler.

Faşist AKP hükümetinin baskıcı politikalarına karşı 17 Aralık'tan bu yana Strasbourg'da süren, süresiz-dönüşümsüz açlık grevi direnişi, Toronto, Şengal, Nürnberg ve onlarca kentdeki destekle devam etmektedir. Bunun yanında Avrupa ve dünyanın birçok ülkesi ve kentinde dayanışma eylemleri, yürüyüşler, mitingler düzenlenmeye devam ediyor.

Kürt Ulusal Hareketi'nin önderlerinden Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması talebiyle dünyanın birçok merkezinde devam eden açlık grevi eylemleri kritik eşiği aşmış durumda. Ancak İmralı'daki tecrit işkencesini denetlemekle görevli olan CPT'nin ve emperyalist Avrupa Birliği'nin sessizliği sürüyor. Kürt ulusunun direniş ve talepleri emperyalist devletler ve uşaklarınca görmezden

gelinmeye devam ediliyor.

1982'den beri farklı kesitlerde, farklı talepler temelinde gerçekleşen açlık grevleri ve ölüm oruçları direnişlerine baktığımızda; hapishanelerdeki baskıcı uygulamalardan kaynaklı (işkence, sürgün, tek tip kıyafet, F tipi dayatması vb.) kişinin onurunu korumaya yönelik bir irade beyanı ya da dışarıda yaşanan toplumsal gelişmelere ve sürece müdahale, mücadelenin tıkanma ve ivme kaybetmesi anlarında hapishanelerden bir dayanışma ve sesizliğe karşı mücadele çağrısı olarak gerçekleşmektedir. Bu eylemlerin hedefi her ne kadar devletin hapishanelerde uyguladığı tecrit, hak gaspları ve işkenceye karşı yöneltilse de, esasında devrimci demokrat kesimlere ve ezilen halklara yönelik bir moral, sorumluluk ve mücadeleyi yükseltme çağrısıdır.

Bu nedenle Leyla Güven'in 7 Kasım 2018'de başlatarak sürdürdüğü ve diğer politik tutsakların dahil olduğu açlık grevi ve Avrupa'da süren dayanışma grevleri ve eylemlerinin sonuç alıcılığı, taleplerin kamuoyunda gündemleştirilmesi, mücadele konusu yapılması ve kitlesel şekilde sahiplenilmesi oranında gerçekleşecektir.

Faşizme geri adım attırmanın mücadelesi ve direnmekten geçtiği bilinciyle haklı ve meşru taleplerin savunucusu olmalıyız. Bu mücadelelerle dayanışma tutumundan geri adım atmamalıyız.

Suriye ve Rusya'nın Kürtlerle Pazarlığı

Emperyalistler arası rekabet ve savaşım, pazar alanlarına hakim olma dalaşı emperyalist bloklar arası çelişkileri dünya ölçeğinde git-tikçe derinleşen bir siyasal mücadeleye çevirmektedir. Ortadoğu özgülünde yaşanan siyasal ve ekonomik çıkarlar üzerine kurulu gelişen karşıt-lık, uzun süreli bir savaşım, emperyalist güçler arasında örtülü bir askeri ve ekonomik mücadele çelişkileri üst düzeyde yaşanır bir duruma getirmektedir. Keskinleşen emperyalist rekabet, özelde ABD emperyalizminin küreselleşmeye dayalı ekonomik ve askeri birikim sürecini ve buna dayalı hedeflerini ciddi sıkıntılara sürükleyerek devam etmektedir.

Suriye'de cereyan eden emperyalistler arası rekabet ve savaşımında emperyalistlerin fiili askeri müdahaleleri, pazardan pay kapma hamleleri içerisinde Rusya askeri gücünü devreye sokarak Suriye özgülünde kendisine bir güç oluşturarak, ABD-AB emperyalistlerinin siyasi hamlelerini belli oranda karşılayan karşıt kutup olmuştur. Suriye savaşı ABD emperyalizminin çıkarlarını istediği düzeyde gerçekleştiremediği bir zeminde devam etmektedir.

Buna karşın Rusya ve Çin emperyalizminin karşı hamleleri açıktan yaşanan bir siyasi karşıtlığa ve örtülü bir askeri-ekonomik mücadeleye dönüşmüştür. Bu bağlamda sahada yaşanan mücadele açık bir siyasal savaşım temelinde ve örtülü bir askeri mücadele olarak Rusya ve ABD arasında cereyan etmektedir. Emperyalist temelde ise ekonomik hakimiyet ve hegemonya mücadelesi Çin ile ABD arasında gerçekleşmektedir.

Suriye'de yaşanan emperyalist dalaşın içerisinde D. Trump'ın "Suriye'den çekileceğiz" açıklaması ile emperyalistler ve bölgedeki yarı-sömürge, yarı-feodal devletler safları yeniden dizmek için diyalog ve uzlaşma masalarını kurarak, çıkarlarını ve hakimiyet alanlarını korumaya çalışmaktadır. D. Trump'ın açıklamasından sonraki süreçte yaşanan istifalar ABD emper-

yalizminin Suriye'den çekilmesine dair ABD burjuvazisinin bir anlayış birliği içerisinde olmadığını gösterdi. Nitekim D. Trump son yaptığı açıklamalarla çekilmenin şartların tam olarak yerine getirilmesi, IŞİD'in tamamen bitirilmesi ve Rojava'da QSD güçlerinin güvenliğinin tam olarak oluşmasına dayalı olarak uzun süreye yayılacağını açıklamak durumunda bırakıldı. Son olarak 200 askerle Rojava'da varlığını sürdüreceğini ifade

etmektedir. Komünistler Rojava'daki devrimci demokratik kazanımın emperyalizme yönelen, ulusal eşitsizliğe, baskı ve ilhaka karşı olan demokratik muhtevasını kayıtsız-şartsız olarak savunur. Bu bağlamda emperyalizmin ve bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal devletlerin Kürt ulusu ve bölge halkları üzerinde askeri, ekonomik, kültürel biçimde ortaya çıkan ulusal baskı ve sömürüye karşı tam hak eşitliğini, ayrılma hakkını tanı-

de zorla tutulmasına karşı" olmak ve Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın kayıtsız – şartsız savunulması anlamını taşımaktadır. İlhak uygulaması devlet sınırlarının halkın iradesine karşı saptanması ve UKKT'nin fiiliyatta çiğnenmesidir. İlhak sorununun çözümünü özerklik haklarının kazanılması olarak gören sözde "ML" hareket ve anlayışlar aslında bu noktada burjuva akımlardan beslenen bir ulusal sorun yaklaşımına sahip durumdadırlar. Bugün de dört parça Kürdistan'da şiddetin ve silahlı savaşımının çözümünü sadece özerklik haklarının kazanılması olarak gören yaklaşımlar ulusal sorunu da aşan bir dizi meselede sorunu mevcut ülkenin ezen ulus burjuvazisiyle çözme pozisyonunu alarak politik olarak sınıf uzlaşmacı bir cendere içerisinde hapsolmaktadırlar.

"Ulusal kurtuluş mücadelesinin, belirli koşullar altında, başka bir 'büyük' güç tarafından kendi emperyalist amaçları için kullanılabilmesi gerçeği de, sosyal demokrasiyi ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanımaktan

alıkların alıkoymaz." (Lenin, Sosyalist Devrim ve Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Marksizm ve Ulusal Sorun)

Özetleyecek olursak MLM'ler ulusal eşitsizliğin, engellerin, farklılıkların kaldırılmasına hizmet eden nitelikteki hareketi desteklerken, emperyalizme ve gericiliğe hizmet eden hareketleri ise koşul ve şartlara göre değerlendirirler. Bu açıdan Rojava ve Suriye'de emperyalizme yönelen, ulusal boyunduruğa karşı örgütlenen, özerlik haklarını elde etme yönündeki hak taleplerini savunmakla birlikte MLM'ler esasen ulusal sorunda Kürt ulusunun özgürlüğünü içeren demokrasi sorununun bir devrim sorunu olduğunu bilerek, bunu esas almayan her çizginin mücadelede yalpalama ve gerilemeyi doğuracağını, emperyalist-kapitalist burjuvazinin ideolojik, askeri, ekonomik saldırıları ve kuşatmasına zemin sunacağını bilerek hareket etmelidirler.



eden ABD emperyalizminin çekilme süreci için ön koştuğu güvenli bölge yani bir askeri koridorun oluşturulması şartı bölgede uzun süreye dayalı bir NATO üssünün konumlanacağını göstermektedir. Bu açıdan ABD'nin çekilme açıklamaları oldukça kaygan bir zeminde ve hızlıca başka bir yönetime de evrilme zeminini içinde barındırmaktadır.

Kürt Ulusal Hareketi'nin Rusya ile idlib eksenindeki pazarlıkları ve Suriye Kürdistanı'nda yeni anayasa yapımı üzerine kurulu pazarlık görüşmeleri, Suriye'de anayasa yapım sürecine dayalı bir Rojava özerk bölgesi hedefini ön görmektedir. KUH'un Kuzey Suriye Federasyonu olarak ifade ettiği bu özerklik hedefi içerisinde onun ABD dışında bölgedeki güçlerle ve rejimle görüşmesi KUH'un temel çıkarlarıyla çelişmemektedir. Ulusal hareket için pazarlığın temel içeriği son kertede bir ulusal statü ve ekonomik pazar

Emperyalizmle dolaylı ya da doğrudan girilen bir ilişkide temel kıstasımız bu ilişkinin taktik bir ilişki içerisinde kalmasıdır. Rakka Operasyonu, Menbiç Operasyonu ve devamındaki işbirliğinde KUH kendi sınırlarını ve bölgesel güvenliğini sağlamlaştırmaya çalışsa da "demokratik bir Suriye'nin inşası" görevini unutmaktadır. Demokratik bir Suriye'nin inşası Suriye özgülündeki egemen güce ve esasta da emperyalist müdahalelere karşı bir mücadeleyle mümkündür. Emperyalizme karşı tutarlı bir anti-emperyalist savaşımın örgütlene-mediği noktada, emperyalizm ile girilen ittifak süreci ve askeri-siyasal ittifak Suriye'deki demokratik devrim sürecini baltalayacağı gibi Rojava'nın demokratik karakterini aşındıracaktır.

MLM'ler açısından ilhaklara karşı olmak Kendi Kaderini Tayin Hakkı'ndan yana olmak demektir. "Herhangi bir ulusun mevcut devlet sınırları için-

Egemenlerin Sindirme Politikası Olarak Cinsel Saldırı



Kadına yönelik her türlü saldırı egemenlerin ürettiği politikalarla birlikte boyutlanarak gündeme gelmektedir. Kadınların yaşam alanlarını kısıtlayan, onu kendi çizdiği "ahlak" sınırları içerisine hapsedmeye çalışan, kadınların nasıl konuşacağına, nasıl güleceğine, nasıl dışarı çıkacağına dair karar verme hakkını kendinde gören egemenler tüm saldırı politikalarını ve kadın düşmanlığını da bunun üzerinden şekillendirmektedir.

"Hamile kadının sokağa çıkması terbiyesizlik", "kadın iffetli olacak, herkesin içinde kakhaha atmayacak", "O kadın, kız mıdır, kadın mıdır bilemem", "bir kereden birşey olmaz", "tecavüze uğrayan doğursun gerekirse devlet bakar" gibi bir çok söyleme tanıklık ettik, maruz kaldık. Egemenlerin kadınlara yönelik bu tür söylemlerini çoğaltabiliriz elbette. Son olarak yine kadınlara yönelik bir devlet politikası olarak cinsel saldırı haberi çıkıyor karşımıza;

"Ankara, Sakarya Caddesi'nde 16 Şubat'ta TAYAD (Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Dayanışma Derneği) tarafından, Cumartesi günleri gerçekleştirilen eylemde Merve Demirel isimli genç kadın gözaltına alındığı sırada, cinsel saldırıya uğradı."

Bir kadına cinsel saldırıda bulunarak, kadını aşağılayacaklarını, üstünde hakimiyet kurabileceklerini, sindirebileceklerini sanıyorlar. Oysa bizler biliyoruz ki, kadının bedenini cinsel obje olarak görenler, onu taciz etme hakkını kendinde görenler, egemenlerin de arkasında durduğu, sahiplendiği erkek egemen politikalarının ürünüdür. "Yasadışı eylem yapıp direnirseniz, uyarılardan sonra kargatulumba gözaltına alınırsınız. Eğer taciz varsa üzerine ilk biz gideriz. Hayatı kendi gibi düşünmeyenleri tacizle geçenerin "Babası FETÖ'den ihraç, kardeşi DHKP-C'li proje kadın" üzerinden polisi ezmesine müsaade etmeyiz" açıklaması devletin aleni bir biçimde cinsel saldırı politikasını meşrulaştırmaya çalışıp, arkasında durduğunun göstergesidir.

Daha geniş ele alırsak emperyalist savaşlarda işgalciler için kadınların bedeni bir "fetih" olarak görülmektedir. Feodal değer yargılarının hakim olduğu sistemde, kendi ulusundan kadınların tecavüze uğraması ise savaşan erkekler için "onur kırıcı" ve "yenilgi" anlamına gelmektedir. Emperyalist savaşlarda kadının bedenini de fethedilecek bölge olarak gören erkek egemen sistem, kadını bu noktada aşağılamak, işgal ettiği topraklarla birlikte kadın bedeni üzerinde de hakimiyet kurmak istemektedir.

Emperyalist savaşlarda binlerce kadın tacize ve tecavüze maruz kalmıştır. Feodal değer yargılarının baskısı altında ezilen kadın, kendine çıkış yolu bulamadığından intiharlara başvurmuştur. Bosna-Hersek'te 50.000 Boşnak kadın, faşist Sırp ordusu askerleri tarafından tecavüze maruz kalmıştır. Yine emperyalist savaşlarda Afganistan, Filistin, Bangladeş, Kore gibi ülkelerde binlerce kadın işkence, taciz ve tecavüze maruz kalmıştır.

Türkiye Kürdistan'ında da durum aynı şekildedir. Kürt kadınları ırkçı-faşist saldırıların odağı haline getirilmektedir. OHAL süreçlerinde yoğun bir şekilde hissedilen, TC askerlerinin Kürt kadınlarını bedenleri üzerinden kendi gerici, faşist, eril zihniyetleriyle nasıl aşağılamaya çalıştıklarını gördük. Yerlerde sürüklenen Ekin Wan'ın çıplak bedeni değildi, sistemin kendisine başkaldırmış kadınlara yönelik düşmanlığının çıplaklığıydı.

6 ay boyunca işkence gören Ayten Öztürk özelde devrimci kadınlara yönelik yapılan cinsel saldırı politikasının en açık örneğidir. Devletin çizdiği sınırların dışına çıkmış, kendi zincirlerini kırarak mücadeleye atılmış olan kadınlar, devletin "dize getirme", çizdiği sınırların dışına çıktığı için "had-dini bildirme" amacıyla yaptığı işkence biçimi olarak cinsel saldırılara en

yoğun şekilde maruz kalmaktadır.

1980 Askeri Faşist Cuntası'nda, 90'lı yıllarda ve devamında devrimci-yurtsever ve muhalif kadınlara yönelik sistematik bir biçimde gerçekleştirilen işkencelerden, taciz, tecavüzlerden devletin cinsel saldırı politikasının tanığıyız.

Bu cinsel saldırı politikalarının devrimci kadınları yıldırmadığını aksine daha sıkı kavgaya bağladığını, hapis-haneden çıktıktan sonra kavgayı yükselten ve 1990 tarihinde şehit düşen Perihan Çolak'tan öğreniyoruz. Çünkü bu onursuzluk bizlere ait değil, tam da savaştığımız sistemin sömürücü, erkek egemen, feodal ve gerici yanlarına aittir.

Kadına saldırı her bölgede aynı olmakla birlikte kadınların isyanı, mücadelesi de aynı dildedir. Biz kadınlar bu cinsel saldırı politikasına, örgütlenerek, feodal değer yargılarını aşarak ve mücadeleyi daha fazla yükselterek yanıt vereceğiz. Egemenlerin kadınlara yönelik cinsel saldırı politikasını kadın dayanışmasını güçlendirerek boşa çıkaracağız. Sistemin kölesi olmayan, zincirlerini kırarak mücadeleye atılan, işkencelerde isyanı kuşanan, kavgada önderleşen devrimci kadınların izinden yürüyeceğiz.

Yeni Demokratik Yerel Yönetimler Anlayışı Üzerine

31 Mart yerel seçimlerinin yaklaşmasıyla birlikte yerel yönetimlerin devrimci ve komünistler açısından mahiyetine dair tartışmalar artmaya başladı. Tartışmaya yön veren konulardan birisi genel olarak halkın beklenti, özlem ve talepleri diğeri ise devrimci-demokratların bakış açıları ve propagandalarıdır. Açık bir biçimde görülmektedir ki halkın, düzen partileri ve çıkar ilişkilerinin dışında kendine ait hissedeceği başarılar, mevzilere, sembollere, örneklere vb. belli oranda özlemi vardır. Bu durum sistemi sınırlara çekilmek ya da oraya hapsedilmek istenmektedir. Halkın örgütsüzlüğü ve mücadele düzeyindeki gerilik bilhassa seçimlere bağlanan umutları abartmasına ve her seferinde oluşan bu tablo özgüven sorunu yaşanmasına neden olmaktadır. Bu sistem ve iktidar karşıtı mücadeledeki zayıf düzeyle birlikte umutsuzluk içerisinde umut arayışını şekillendirmektedir. Halktaki bu beklenti ve özelemler politik güçleri de etkilemekte, "popülist" bir propagandaya yönelim artmaktadır. Halkın temel gerçekler ve doğrulardan bağımsız bir biçimde görmek, duymak istediği şeyler politik güçler tarafından, bu soyut biçimiyle propaganda edilerek halkın beklenti ve özlemleriyle faydacı bir biçimde uzlaşmaktadır. Bu beklenti ve özlemler bir umut arayışı olarak ve düzen dışı güçlerin meşruiyetine dair bir olumluluk taşısa da devlet ve devrim sorununu görmezden geldiği oranda da olumsuzluğa evrilmekte, geri bir nitelik kazanmaktadır.

Günümüzde sosyal ve politik atmosferin etki ettiği yerel yönetimler tartışmasında; biri üretimle, halkın ekonomik-sosyal koşullarının iyileştirilmesiyle diğeri ise mücadeleyle, belli özgüllerde ise kayyım politikasına karşı mücadeleyle ilgili başlıklar dikkat çekiyor. Yerel yönetimler bağlamında aslında birbirinden ayrı tartışılmayacak bu başlıklar, kimi politik güçler tarafından biri diğeri göre daha öne çıkarılarak iki farklı yaklaşımın konusu haline gelmişlerdir. Öne çıkarılan şekliyle her iki yaklaşımda da sorunlu yanlar mevcuttur.

Komünistler sistem sınırları içerisinde yerel yönetimleri ele alırken öncelikle sınıflı toplum ve devlet gerçeğini bir

an olsun akıldan çıkarmazlar. Devlet egemen sınıfların baskı ve hakimiyet aracıdır ve belli özgün yönleri olmakla birlikte yerel yönetimler de devlet egemenliğinin bir parçasıdır. Bu gerçeği görmezden gelmek mümkün değildir ve aksi her yaklaşım sistemi yeniden üretmenin, devlet hakimiyetini güçlendirmenin bir aracı haline gelir. Yerel yönetimler, devletin bir yönetim birimi olarak verili ekonomik ve siyasi ilişkilerin temelini ortadan kaldırmaksızın gerçeklik kazanan bir alandır. Sınırları bellidir ve devletin, hakim sınıfların temel çıkarlarına aykırı bir biçim kazandığında yine devletin zor gücünü karşısında bulur. O halde şu söylenebilir ki yerel yönetimler alanında elde edilen her araç ve olanığın temel yönelimi yine hakim sınıflara ve onların devletin karşı mücadeleyi esas alır, almalıdır. Çünkü halkın çıkarları ile hakim sınıfların çıkarları birbirine taban tabana zıttır. Hakim sınıfların ve devletin geriletilmediği, ona karşı mücadelenin geliştirilmediği hiçbir yerde halkın bütünsel çıkarları da esas alınmış olamaz.

Halkın çıkarlarının gerçek ifadesi demokratik halk devrimi ve demokratik halk iktidarı; başka bir deyimle de yeni demokratik halk iktidardır. Sistem sınırları içerisinde elde edilen yerel yönetim olanakları yeni demokratik iktidarın yerine ya da onun bir biçimi olarak propaganda edilemez. Demokratik halk devriminin zaferi öncesinde yeni demokratik iktidarın bir biçimi ya da ön nüvesi olarak ifade edilebilecek iktidar biçimi kızıl siyasi iktidarlardır. Yerel yönetimler ise ancak bu mücadeleye hizmet edebilecek araçlardan biridir. Ki faşizmle yönetilen ülkemizde bu aracın sınırları çok daha dardır. Durum böyle olmakla birlikte komünistlerin belirleyici olduğu yerel yönetimler, yeni

demokratik iktidarı tanımlayan ilke ve anlayışlardan beslenir, politikalarının özünü yeni demokratik yönetim anlayışı belirler.

Yeni demokratik yerel yönetimler anlayışı, halkın sınıfsal çıkarlarına dayalı devrimci-demokratik mücadeleyi esas alır. Yerel yönetimlerde, halkın siyasi bilinci ve örgütlenme düzeyini yükseltmek için demokratik tarzı hakim kılmayı amaçlar. Halkın kendi sorun ve talepleri etrafında ekonomik, demokratik, sosyal ve siyasal temele dayalı öz-örgütlenmeyi savunur ve bunun gerçekleşmesi için mücadele eder. Bu mahalli temelde olabileceği gibi kadın, gençlik gibi toplumsal katmanlara dönük ve halkın katılım ve inisiyatifini açığa çıkaracak birçok alan ve biçimde olabilir. Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı meşruiyetini resmi ve yasal sınırlar içerisinde hapsedemez. Halkın çıkarlarına ve meşruiyet esasına dayalı olarak halkın değişik biçimlerde örgütlenmesini ve bu örgütlülükler aracılığıyla mücadele etmesini, demokratik hak ve özgürlük talebini dillendirmesini ve yerel yönetimlere katılmasını savunur. İşçi sınıfı ve halkın ekonomik-demokratik mücadelesinin geliştirilmesi, bu temelde sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin güçlenmesi için çaba harcar.

Yeni demokratik yerel yönetimler anlayışı, tarımsal alanlarda köylülerin ve üreticilerin kooperatifler aracılığıyla örgütlenmesini ve hakim sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı korunmasını esas alır. Kooperatifler aracılığıyla örgütlenme üretim dışı alanlarda da olabilir ancak bu durumda da halkın ekonomik-sosyal çıkarlarının korunması ve geliştirilmesini hedefler. Bu çıkarların korunması ve geliştirilmesi sınıf mücadelesinin geliştirilmesinin bir aracı haline getirilir.

Halkın üretim, tüketim, altyapı, kent, çevre, inanç, eğitim, kültür ve anadil gibi başlıklarda tanımlanan her türlü çelişki ve talebinin örgütlenmesinde ve bunlara çözüm üretilmesinde halk dayanışmasının yükseltilmesi ve kitlelere dayalı devrimci yaratıcılık esas alınır.

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, faşist sistemin resmileştirdiği yönetim biçimlerini ya da burjuva biçimsel demokrasiyi değil halk demokrasisini güçlendirecek, onun perspektifinden meselelere yaklaşacak bir anlayışı benimser. Demokrasi yönü esas olmak üzere demokratik merkezîyetçilik ilkesi yerel yönetimlerin de temel ilkesidir. Yeni demokratik yerel yönetimler anlayışı halkın denetimine açık olmayı, halkın çıkarlarının korunmasının ve yönetimde özne olmasının gerçekleşeceği araçlarından biri olarak görür. Bu anlayış, halkın kararlarına uygun olarak "geri çağırılma"yı, yani yönetimin geri çektilmesi ve değiştirilmesini de kapsar.

Komünistlerin yaklaşımı halkın potansiyelinin açığa çıkarılması ve yerel yönetimler aracılığıyla yine halkın hizmetine sunulmasına dönüktür. Bu politika devrimci bir programın parçası olduğu durumda gerçek anlamını kazanacaktır. Aksi halde sistemin yarattığı çelişkileri körelten ve bu çelişkilerin üstünü örten "yerel kalkımcı" ve "reformist" bir bakış açısı hakim hale gelecektir. Komünistler sınıfsal çelişkilerin üstünün örtülmesini ve yumuşatılmasını değil açığa çıkarılmasını ve keskinleştirilmesini savunurlar. Yerel yönetimler politikasında halkın siyasi bilinci ve örgütlenme düzeyinin geliştirilmesine dayanan söz konusu devrimci bakış açısı gerilediği oranda ekonomi, üretim, hizmetler ve sosyal yaşamın her alanında sistem kendini yeniden üretecek ve yerel yönetimlerin yozlaşması kaçınılmaz olacaktır. Doğal olarak 'kitlelerden kitlelere' çizgisine dayalı devrimci bakış açısı yeni demokratik yerel yönetimler anlayışının da ana referansıdır. Bu referans yerel yönetimlerin biçimini belirlediği gibi esas olarak yerel yönetim politikasının özünü oluşturur ve her alanda ona içerilidir. Bunu sağlayacak olan ise komünistlerin öncülüğünde halkın örgütlü gücüdür.



Kürt Ulusunun İrade Gaspının Bir Aracı Olarak Kayyım Saldırısı

Erdoğan-AKP iktidarının 15 Temmuz darbe girişiminin ardından başlattığı saldırı dalgasının bir yanını da Kürt Ulusal Demokratik Mücadelesi'nin kazandığı yerel yönetimler oluşturdu. Olağanüstü Hal (OHAL) kapsamında çıkarılan Kanun Hükümünde Kararname ile Demokratik Bölgeler Partisi'ne (DBP) ait 102 belediyeden 96'sına kayyım atandı. DBP'li 68 belediye eş başkanı tutuklandı. 11 Eylül 2016'da tarihinde başlayan ve Kürt ulusunun kazanımlarının ve iradesinin gaspı olarak değerlendirileceğimiz bu saldırının üzerinden iki buçuk yıl geçti. Şüphesiz bu iki buçuk yılda kayyımların yarattığı tahribat ve geride bıraktığı "enkaz" büyüktür. Bu saldırının yarattığı tahribatın "büyüklüğünde" KUH'un kayyım karşı izlediği mücadele hattının yetersiz ve ve istenilen düzeyde olmayışının etkisi büyüktür.

Kayyım politikası kendi içinde bir çok hedefi barındıran bir saldırdır. Birincisi; Kürt Ulusal Demokratik Mücadelesi'nin kazandığı mevzileri gasp etmek. İkincisi; Demokratik kazanımların yarattığı değerlere yönelmek, ortadan kaldırmak. Üçüncüsü; İnkâr, asimilasyon ve yok sayma politikalarıyla Kürt ulusunun tarihsel, kültürel ve geleneksel değerlerini imhaya yönelmek. Dördüncüsü; Ezen ulusa ait gerici, faşist ve tekçi politikaları bölgede hayata geçirmek.

İki buçuk yıllık süreçte kayyımların "icraatları" bu ayaklar üzerinde yükselmiş ve hayata geçirilmiştir.

ASİMİLASYON VE İNKAR POLİTİKALARININ KURUMSALLAŞMASINDA KAYYIMLAR

Kayyımların belediyelere gelişi de uygulamalarının habercisi niteliğinde olmuştur. Kayyımların ilk icraatı "atandıkları" belediyelere bayrak dikmek olmuştur. Bu kültür kuşkusuz TC'nin fetih kültürünün bir uygulamasıdır. Aynı bayrak dikme hadisesi Efrin işgalinde de karşımıza çıkmıştır. Bu tarihsel bir tekerrür değildir. Ehmede Xani'nin heykelini yıkan zihniyet ile Efrin'de Demirci Kawa heykelini yıkan zihniyet aynıdır ve beslendikleri öz birdir. Bu anlamıyla kayyım uygulamalarının her birinin altında yatan

politik muhtevayı incelemek gerekmektedir.

Kayyımlar atandıkları günden başlayarak en çok Kürt kültürüne, sanatına ve diline yönelik icraatlarıyla konuşuldu. İlk olarak belediyelerin desteklediği ve gelenekselleşen festivallerin tümü iptal edildi. Kültür-sanat kurumları kapatıldı, çalışanları işten çıkarıldı. Belediyelerin çocuk kreşlerinden Kürtçe eğitim kaldırıldı. Parkların ismi değiştirildi, heykeller yıkıldı, kütüphaneler kapatıldı.

Kürt ulusunun belleğiyle bütünleşen simgeler ve semboller kayyımlar eli ile ortadan kaldırıldı. Mêrdîn'in (Mar-

batsında ki kentlere götürülerek, Türk milliyetçiliğinin propagandası yapılmıştır.

SÖZDE "HOŞGÖRÜLÜ", ÖZDE FAŞİST KAYYIMLAR

Kayyımların uygulamaları ve politikaları buldukları il ve ilçelerin özgünlüklerine göre çeşitlilik göstermektedir. Bu konuda Dersim'e atanan kayyım çarpıcı bir örnektir. Özelde Dersim halkının temel hassasiyetleri "gözetilerek" atanan bu kayyım sözde "kucaklayıcı", "ayrımcılık yapmayan", "hoşgörülü", "adil" ve "başarılı" bir kişi olarak özellikle burjuva medyada sürekli gündemleştirilmekte-

vine yolsuzluk, ihaleye fesat karıştırmak gibi suçlardan haklarında hazırlanan rapor doğrultusunda son verdi. Yolsuzluk, talan ve rant ile simgeleşen AKP-Erdoğan iktidarının atadığı kayyımlardan da benzer haberler gelmesi bizlere "mal sahibine çekmezse haramdır" sözünü hatırlatıyor.

Yine kayyımların gasp edilen belediyeleri önceki döneme göre ciddi oranda borçlandırdığı ortaya çıktı. Cizre, Halfeti ve Dersim belediyelerine atanan kayyımların geride bir "enkaz" bırakıyor olması da bilinçli yürütülen bir politikanın sonucu olmuştur.

KAYYIMA KARŞI MÜCADELE VE GÖREVLER

Kayyım saldırısına dair bu genel tablonun yanında Kürt Ulusal Hareketi'ne, özelde HDP'ye yönelik kayyım saldırısına ve seçilmişlerin tutuklanmasına karşı izlediği politikayla ilgili eleştirilerimiz vardır. Meseleyi sadece faşizmin kayyım saldırısı ya da seçilmişlerin tutuklanması olarak görmüyor, nasıl bir ülkede ve hangi koşullarda yaşadığımızı biliyoruz. Bizce asıl mesele kayyım saldırısı ve seçilmişlerin tutuklanması karşısında izlenecek politikada anlam kazanmaktadır. Özü direniş ve mücadele olan, halkın emeğini, gücünü sahiplenen bir politikanın yeteri kadar izlenmediğini söylemek

gerekir. Bu alanlara yüklenen büyük misyonlarla, kazanımların korunması arasındaki ilişki ters orantılıdır. Tayyip Erdoğan, "yerel yönetimler de bizim için bekaa sorunudur" sözleriyle kayyım saldırısının ve tehdidinin devam edeceğini ifade ediyor. Bu saldırı tehdidine karşı HDP nezdinde yürütülen "Ya Me Ye" yani "Bizimdir" propagandası anlamlı olmakla birlikte olası kayyım saldırısına karşı bir mücadele ve direniş programını içermemektedir. Bu noktada HDP'nin halkı kayyım karşı aktif bir mücadele hattına yakınlaştırması, olası kayyım saldırılarını boşa düşürecek "sivil itaatsizlik" dahil bir dizi eylem planını içeren bir mücadele hattı örmesi gerekmektedir. Unutulmamalıdır ki bu saldırıya set olacak tek güç halkın örgütlü gücüdür.



din) Qoser (Kızıltepe) ilçesinde 2004 yılında babasıyla birlikte 13 kurşunla katledilen 12 yaşındaki Uğur Kaymaz anısına belediye tarafından yaptırılan heykel ile Kürt şair, edebiyatçı ve filozof Ehmedê Xani anısına Bazîd'te (Doğubeyazıt) yapılan heykelin yıkılması; Roboski anıtının kaldırılması vb. bir dizi uygulama kayyımların Kürt değerlerine ve belleğine duyduğu tarihsel düşmanlığı kanıtlar niteliktedir.

Ezen ulus milliyetçiliğinin en bayağı hallerini kayyım uygulamalarında görmek mümkündür. Kürt dili ve kültürü ile ilgili olan kurumları asimilasyon merkezlerine dönüştürmüş, buralarda dini eğitim adı altında "Türk-İslam" kültürü aşılanırken, Kürt çocukları çeşitli kampanyalar adı altında Türkiye'nin

dir. Hatta halk arasında bu kayyımın "Alevî" olduğunun bile propagandası yapılmıştır. "Papazlık"ta mahir bu pek "hoşgörülü" kayyımın üzeri biraz kazıldığında azılı bir tekçi-faşist vali olduğu hemen fark edilmektedir. 23 Nisan'da Dersim/Aliboğazı'na yapılan ve iki halk savaşçısının şehit düştüğü operasyonda valinin askerlerle verdiği poz bize kayyımın asıl karakterini göstermiştir. Kayyımların bu yönlü "papaz"lıkları bölgede "kalıcı" hale gelme isteminin bir sonucu olsa da halk nezdinde maskeleri düşmüştür.

RANTIN, YOLSUZLUĞUN VE TALANIN ADRESİ: KAYYIMLAR

Son günlerde kayyımların karıştığı yolsuzluklara dair bir dizi haber yayımlanıyor. İçişleri Bakanlığı DBP'li belediyelere atanan 9 kayyımın göre-

SU DURDUKÇA, ÖRGÜT PRATİK

Örgütlenme politikamız içten dışa, örgütten kitlelere uzanan bir doğrultuya sahiptir. Çelik çekirdeğin merkezinde yer aldığı mücadele ve savaş örgütlenmeleri yaratmak politik iktidarın kazanılmasında hayati önemdedir. Halk kitlelerinin devrim mücadelesine kazanılmasında, politik iktidar mücadelesinin zaferle taçlandırılmasında örgütlerimiz tayin edicidir. Örgüt yaratmaya, faaliyetimizi örgüte dayandırmaya, kitlelerin örgütlenmesini geliştirmeye yönelik ısrarımızın nedeni bu silahı etkili şekilde kullanmak içindir.

Faşist TC devleti kurulduğu andan itibaren, komünizm mücadelesinin ülkemiz topraklarında filizlenmesini, kök salıp gelişmesini önlemeye odaklıdır. 50 yıllık suskunluk döneminin ardından faşizmin korkularını ayaklandıran devrimci, komünist örgütlenmeler mücadele ve direniş mevzilerini yeniden doldurmaya, saldırıların sınır tanımazlığına rağmen varlığını sürdürmeye başladı. Bugün de baskı ve katliam politikalarının en geniş yelpazede devrimci, komünist, yurtsever güçlere, devrimci kitlelere yönelmesi aynı korkunun ürünüdür. Devrimci, komünist, yurtsever güçlerin belini doğrultamayacak biçimde ezilmesi, halk kitlelerinin örgütsüzlüğe ve çıksızlığa mahkum bırakılması faşist diktatörlük tarafından görülen tek çaredir.

Kitlelerin örgütlenmesi ve devrim mücadelesine seferber edilmesinde neredeyse elimizdeki tek araç ve yöntem olan örgüt sorununa nasıl yaklaşıyor, nasıl kavriyoruz? Daha net ifadelerle yöneltecek olursak devrimci komünist örgütlenmeleri sınıf mücadelesinin sıradan bir aracı/aygıtı olarak mı, devrimi örgütlenme ve gerçekleştirmenin belirleyici bir silahı, aracı olarak mı görüyor/kavriyoruz?

Örgüt sorunu üzerine yeni tartışma yürütmüyor, ilk defa bir şeyler söylemiyor, tartışmıyoruz. Örgüt sorunu, komitelerin önemi ve işlevi, kitlelerin örgütlenmesinde iz-

leyeceğimiz yöntemler neredeyse gündemimizden düşmeyen konulardır. Bunun en geçerli sebebi sınıf mücadelesini kaldıraç haline getirecek, ihtiyaçlarına yanıt olacak işlevli, üretken, kolektif örgütlenmeler, komiteler yaratmaktır. Politik ve örgütsel önderliğin sınıf mücadelesinin gelişiminde taşıdığı tayin edici özellik komite ve örgütlenmelerimizin niteliğini geliştirmeyi zorunlu kılmaktadır. Devrim mücadelesinin yükseltilmesi, kitlelerle kalıcı bağlar kurarak politik ve örgütsel nüfuzun geliştirilmesi, günlük devrimci çalışmaların politik iktidar perspektifli sürdürülmesi komitelerin varlığıyla mümkündür. Devrim sorununa odaklanmanın, küçük adımlarla büyük cüretler kuşanmanın bize anlattığı politik iktidar hedefiyle örgütlenen, savaşım halinde olan komitelerdir. Komitelerden yoksunsak politik çalışmadan, kitlelerin örgütlenmesinden, faşist diktatörlük karşısında örgütlü bir güç olarak hareket etmekten bahsedemeyiz. Politik iktidarın kazanılması için hareket halinde olmak, devrimci çalışmayı komitelerde ve kitlelerin örgütlenmesinde somutlamak zorunludur.

Kaçınamayacağımız bir gerçeklik ise sınıflı toplumun bir ürünü olduğumuzdur. Özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla toplum çeşitli sınıflara bölünmüş ve nihayetinde proletaryaya burjuvazi süregelen bir sınıf kavgasına tutuşmuştur. Proletarya, burjuvaziye karşı savaşımında kendi partisini yaratarak, sınıf, parti ve iktidar bilinci kristalize olmuş, politik iktidarı kazanmaya yetenekli gelişkin bir silahı eline almıştır.

Bu silah hiç tereddüt yok ki bugünü ve geleceği kazanmak için ellerimizdedir. Onun insan kaynağı kitlelerdir, devrimden çıkarı bulunan ezilen halktır.

Burjuva feodal düzenin egemenliğinde kitleler torna tezgahından çıkmışcasına tek tiplendirilmeye, edilgen ve pasif bir konuma sürüklenmeye çalışılır. Burjuva feodal kültür, ideoloji ve politikayla dejener-

edilerek, kendisine yabancılaşan yığınlar haline getirilir. Egemenliğin ve iktidarın sürekliliği için kitlelerin sistemli ve bilinçli politikalarla kontrol edilmesi ve yönetilmesiyle

disini ürettiği, kitlelerin devrimci damarlarından beslendiği kanallar oluşturmaktadır. İşte burjuva-feodal düzenle sorunlarını, çelişkilerini çatışma düzeyine taşıyan ileri kit-



yetinilmez. Egemenliğin zayıf ve güçsüz karakterinden kaynaklı başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen sınıflara, ezilen ulus, inaç ve cinsiyetlere yönelik sürekli bir faşizm uygulanır. Halk kitlelerinin yaşamına yöneltilen sindirme, baskı ve katliam politikası kendi karşınının gelişimi için uygun bir zemin de hazırlar. Bu zemin devrimci komünist çizginin politik iktidar mücadelesiyle ken-

leler devrimci mücadele kanalına akmakta, saflarımızda yerini amaktadır.

Saflarımıza akışkanlık saf ve duru halde değildir. Egemen ideoloji, halk kitlelerinin zihniyetine, davranış biçimlerine çöreklenmiş ve ciddi lekeler oluşturmuştur. Devrim için örgütlü mücadele, bütün örgütlü bireylerin, komitelerin bu lekeler-

TİKTEN KOPTUKÇA BOZULUR

den temizlenilip arınacağı en güzide nehirdir. Nehrin hızlı akmadığı, suyunun yeterli gelmediği zamanlarda, devrimcileşmede, sınıf mücadelesine ve görevlerine yoğunlaş-

asla olamayacağı anlamına gelmez. Aksine KP'de proleter ideoloji her an burjuva ideolojisiyle savaşım içerisinde. İki çizgi mücadelesinin belirleyici yönü olan ideolojik mü-

tartışmamızın odaklanacağı yer her düzeyde ki önderlikler yani örgüt ve komiteler olmaktadır. Devrim sorununa odaklanmış, politik iktidara kilitlenmiş örgüt ve komitelerimiz olmaksızın nehrin debisini yükseltmek olanaklı değildir.

Sağ tasfiyeci hizbin-kaçkınların ortaya çıkışı, Komünist Partisi'nin önderliğine yani yönetilmeye duyduğu alerjiyle sınırlı bir durum değildir. Onlar sadece küçük burjuva anarşizminin, otonomculuğun, iktidar alanları yaratmak için bayrak açmanın ve "geçici" heves almanın kanalına akmak amacıyla buluşmuş, yanyana gelmiş değildir. Sağ tasfiyeci kaçkınlar nehrin güçlü akmadığı şartlarda ortaya çıkmıştır. Bu şartlar KP'deki küçük burjuvazinin yıkanmaktan ve arınmaktan, güçlü bir nehir yaratmaktan öbek öbek kaçtığı şartlardır. Tasfiyeciliğini esas olarak parti, önderlik ve örgüt üzerine yöneltmesi bundan kaynaklıdır. Parti, önderlik ve komitelerin ne işe yarayacağı, hangi ihtiyacın ürünü olduğu sorunu politik iktidar hedefli savaşım, mücadeleyle anlam kazanmaktadır. Rotasını partisiz ve iktidarsız sınıf mücadelesine çevirenlerin öldürücü olmasa da yaralayıcı darbelerini parti, önderlik ve komitelere yöneltmiş olması, sınıf mücadelesinin sıradan ve basit birer aracına dönüştürmek istemesi anlaşılır olmaktadır.

Örgüt sorununu tartışacağımız en geniş yelpazede temel olana yönelmek, öncelikli olana yoğunlaşmak gereklidir. Geride bıraktığımız süreç ve sorunlar sağ tasfiyeciliğin çıkışıyla sınırlandırılmayacak boyutta olsa da örgüt sorununu sınıf mücadelesini ilerletmenin kaldırıcı, devrimi örgütlemenin temel aracı ve yöntemi olarak tartışmanın/kavramanın zemini gelişmiştir. Bilindiği gibi hizip saldırısı karşısında parti kitlemizin, örgütlerimizin tavrı tasfiyeci saldırıya set olma, onu püskürt-

me biçiminde olmuştur. Bu olumlu tutumla her şey halledilmediği gibi, temel problemlerimiz çözülmüş olmuyor. Aslında durum şöyledir: Tasfiyeci kaçkınlar ortaya çıkışlarıyla geçici bir süreliğine de olsa KP'mizin gerçek sorunlarının, sınıf mücadelesi içerisinde bulunduğumuzun yerin ve bunun nedenlerinin üstünü örtmüşlerdir. Dolayısıyla sınıf mücadelesiyle, Halk Savaşı'nı büyütme hedefiyle birlikte en temel meselemiz, bu örtüyü çekip almak, sorunlarımızı olabildiğince görünür kılıp, köklerine doğru ilerlemektir.

Örgütü kavrayışımızdaki sınırlılık, yüzeysellik durağanlığa, atalete, devrim mücadelesinin örgütlenmesinde gecikmeye dönüşmektedir. Onu sınıf mücadelesinin sürdürülmesinin bir aracı, yöntemi olarak kavramadığımızda işlevsizdir. Sadece örgütü değil onu oluşturan, işlevli, üretken ve kolektif kılması gerekenleri de edilgenliğe, hareketsizliğe sürüklemektedir. Örgüt işlevli, üretken ve hareket halinde olmalıdır. Onu oluşturan militanlar politika geliştirmede, eyleme ve pratiğe dönüştürmede hareket halinde olmalıdır. Kitleler, sorunlarına eğilen, bilimsel ve doğru istikameti gösteren, fedakar ve çalışkan olan, inisiyatifli ve kararlı davrananların söylediklerine ve yaptıklarına kulak kabartır, güven duyar. Bunu yapmak üzere hareket halinde olduğumuzda örgüt yaratmaya, halk kitleleri arasında örgütlenmeye yönelmiş oluruz. Örgüt sorununun odağında onu faşist diktatörlüğe karşı etkili bir silaha dönüştürecek militanların kavrayışı, niteliği ve devrim sorunuyla hangi düzeyde ilişki kurduğu bulunmaktadır. Bu nedenledir ki örgüt sorununa dair kapsayıcı bir sorgulayışa, derinden kavramaya ve hareket halinde olmaya ihtiyaç vardır. Devrime odaklanan, üretken, kolektif ve militan bir örgüt yaratmak ellerimizdedir!

mada zayıflıklar başgösterir. Sınıflı toplumun dolaylı dolaysız üzerimizde topladığımız etkileri zayıflıkların başgösterdiği anda, ideolojik, politik örgütsel önderlik yeteneklerini işlevli kılamadığımızda sarsıcı darbeler yol açar. Komünist Partisi'nde proleter ideolojinin hakimiyeti demek burjuva ideolojisinin KP'de

cadelenin kesintisiz ve canlı şekilde yaşama geçirilmesi, devrimcileşme yönünün güçlü tutulması proleter ideolojinin kuşanılmasında, devrimci dönüşümün yaratılmasında belirleyici durumdadır. Bu nedenledir ki

KOLEKTİF DOĞRULTU

Kitle Hareketleri Vesilesiyle Kendiliğindenlik Üzerine - II

İşçi sınıfının hareketinin kendiliğindenliği onu kendisi için sınıf yapmaz. Bu ikisi ayrı şeylerdir. Proletarya tarihsel ve evrensel düzeyde kendi için sınıftır. Bu Komünist Manifesto'dan beri böyledir. Nerede, hangi düzeyde/biçimde olursa olsun o bu tarihsel misyonun bir parçası/taşıyıcısıdır. Politik, siyasal durumuna, gücüne, örgütlülüğüne göre tarihsel rolü belirlenmez. KP'nin varlığı/yokluğu da herhangi bir ülkedeki proletaryayı kendiliğinden sınıf olarak tanımlamanın nedeni/şartı değildir. KP'ler bu rolün kavranmasına öncülük ederler, ancak o rolün tarihselliğini belirleyen KP değildir. Kendi için sınıf bilinci proletaryanın kendisiyle beraber son bulacak bir süreci içerir. Yani devrimden sonra da sosyalizmde de bu bilinç taşınmayı/kazanılmayı gerektirmektedir. Devrimler proletaryanın tümünün bu bilinci tümüyle kazandığı ve bu öğrenme/kavrama sürecinin sonlandığı süreçler değildir. Aksine sınıf mücadelesi daha ileri düzeyde ideolojik/siyasi bilinç edinmeyi gerektiren bir derinliğe/genişliğe kavuşacağından kitlelerin dönüşümü kültür devrimleriyle sürdürülmelidir...

Kısaca, "şu veya bu proleterin ya da tüm proletaryanın önüne koyduğu hedef"i esas alarak "kendi için sınıf" rolü tanımlanamamaktadır. Bunun kendiliğindenliğin göstergesi olduğu doğrudur ama "kendi için sınıf" bilinci buradan hareketle tanımlanamaz. Bunun için "kendisinin ne olduğu ve tarihsel olarak onu ne yapmaya mecbur bırakacağı" esas alınmalıdır. Görev ve sorumluluklar ancak böyle bilince çıkarılabilir. Sınıfsal kimlik-bilinç sınıfın dışında kazanılır, onun dışında üretilir ama ona taşınıp maddi bir güce dönüştürülmeden de salt teori olarak kalır.

KP'NİN ROLÜNÜN SIRADANLAŞTIRILMASI

Kitlelerle ilişkisini "yatay" düzlemde ve dayanışmacılıkla tarifleyenler kaçınılmaz olarak burjuva dünyanın üretimine hizmet ederler. Onu yıkmak ise bundan farklı bir bilinç ve perspektif gerektirir. Özellikle

son yıllardaki kendiliğinden kitle hareketlerinde kitlelerin örgütlenmeye, devrimci ve komünist partilere mesafeli tutumlarının/tepkilerinin dayanışmacılıkla, "yatay ilişki/örgütlenme" savunusuyla karşılandığını, bu anlamda kendiliğindenlik önünde secdeye varılarak KP'lerin önderlik rolünün yadsındığını görüyoruz. Devrimin başarısı bakımından esas öneme sahip önderlik rolünün böylesinde sıradanlaştırılması devrimi imkansızlaştırılmakla eşdeğerdedir. Kuşkusuz kendiliğinden kitle hareketlerindeki devrimci özün



özellikleri, potansiyeli kavramak doğru ilişki temelinde önderlik görevini yerine getirmek için gereklidir. Ancak bu KP'nin rolünü "yatay" düzlemdeki "birlikçi", "bir araya getirci" rolüne indirgeyen reformist anlayışla olmamalıdır.

"... İşçi hareketinin kendiliğindenliğine her türlü tapmanın, 'bilinçli unsur'un, aynı zamanda sosyal demokrasinin rolünün her türlü küçümsemesinin, aynı zamanda -bu rolü küçümsemenin bunu isteyip istemediğinden tamamen bağımsız olarak- işçiler üzerinde burjuva ideolojisinin etkisinin güçlendirilmesi anlamına geldiğinin kanıtlamaktadır. 'ideolojiye aşırı verilmesi'nden, bilinçli unsurun rolünün abartılmasından vs. söz eden, saf işçi hareketinin, işçiler 'kaderlerini liderlerin elinden koparıp almayı' başarır başarmaz, kendi gücüyle bağımsız bir ideoloji geliştirilebileceğine ve geliştirileceğine inanmaktadır. Ancak bu büyük bir yanılgıdır." (Lenin, a.g.e)

Bu yanılgının özellikle "sınıf mücadelesinin, ideolojilerin, tarihin sonu" saldırısıyla daha da büyüdüğünü biliyoruz. Rusya'da, sonra da Çin'de devrimlerin yenilgisi ve SB'nin dağılması ile zirve yapan karşı-devrimin topkuyun saldırısı devrime, devrim hareketine inançsızlığı, genel olarak yığınlığı artırırken insanlar gelecek için ortak mücadeleye yüz çevirip zamanı geçmiş dar grup çıkarlarına, kimlik siyasetine yöneldiler. Neo-liberalizm toplumsal çözümü derinleştirerek toplumsal kurtuluş fikrini zayıflatırken devrim, örgütlü mücadele, işçi sınıfının tarihsel rolü yadırganıp lanet-

da belirginleştirmektedir. Güya buna karşı sunulan farklı kliklerin-temsilcilerin yönetimleri, burjuvazi için istikrarlı bir süreç yaratmayı başaramamaları burjuva demokrasinin hakim olduğu ülkelerde faşizmi daha yakın bir tehlikeye dönüştürecektir. Bu eğilime karşı alanlara çıkarılanların sonuç almadıklarında bizzat "karşı çıktıkları" şeye dönüşmeleri sadece bir olasılık değil eşyanın tabiatı gereği kaçınılmazdır da. Nasıl ki "müesses nizama", neo-liberalizme karşıtlık üzerinden kitlelerin desteğini aldıktan sonra bizzat o nizamın-politikaların has savunucusu olarak kitlelerin karşısına dikiliyorsa "faşizm karşıtlığı" da onları faşist olmaktan alıkoymaz. Bunu gizleyemez, sürdürmez hale geldiklerinde maskeler düşer!

Giderek yoğunlaşan bir kendiliğinden kitle hareketi farklı ülkelerde farklı sorunlara karşı farklı biçim ve özellikleriyle toplumsal sürece damgasını vurmaktadır. Avrupa'dan Asya'ya, Balkanlar'dan Ortadoğu'ya kadar gericiler iktidarlara/hükümetlere, neo-liberal politikalara, toplamda aslında emperyalizmin

lenmek istendi. Son 10 yıldır ise bu sürecin değişmeye başladığını yükselen kitle hareketlerinden, toplumsal gelişmelerden görüyoruz.

Kendiliğinden hareketler emperyalizmin kapitalizme için ekonomik krizinin bir ürünü olarak boy vermektedirler. Emperyalizmin neo-liberal politikası ekonomik kriziyle başarısızlığa uğrarken burjuvazinin kendini yeniden üretme/gerçekleştirme koşullarını da daraltmaktadır. Bu hem pazar savaşını kızıştırmakta hem de burjuva demokrasinin mevcut biçimlerinin toplumsal gelişmelere karşılık vermedeki yetersizliğini büyüterek faşist eğilimleri/yönetimleri burjuvazi için zorunlu bir seçenek olarak olgunlaştırmaktadır. Bu seçenek burjuvazi için bir "kurtuluş yolu" olarak sadece faşizmin burjuvazi ve burjuva demokrasisi ile bağışıklığını değil ona için bir özellik olduğunu da gösterir. Burjuvazinin yönetme krizinin derinleşmesi bu özelliği daha

neden olduğu, yol açtığı sorunlara tepki içeren bu kitle hareketlerinin kendiliğinden özellikleri; devrimci önderlikten yoksunluğu aynı zamanda en zayıf nokta olarak onların yenilgisini de barındırmaktadır. Söz konusu hareketlerin, bu özellikleri nedeniyle küçümsemesi/olumsuzlanması nasıl yanlışsa, devrimci önderliğin inkarına varan düzeyde yüceltilip övülmesi de bir o kadar, hatta daha büyük bir yanılgıdır. Kendiliğinden hareketlerin gelecek tahayyüllerinin bulunmaması niteliğini somutlaştırmamızı sağlamakla birlikte emperyalizm ve proleter devrimler çağında proletarya dışında alternatif bir gelecek sunma yetisine sahip bir sınıfın olmadığını, daha doğrusu proletarya dışındaki sınıfların bu kapasitelerinin sınırını da göstermektedir. (bitti)

**Bu yazının birinci bölümü 14 Şubat 2019 tarihli 29. sayımızda yayımlanmıştır.*

Çürüme Olgusunun Anlamı ve Anlattıkları

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)



Her gün burjuva medyada artan sayıda üçüncü sayfa tipi haberlere rastlamamız ve bunun sunuluş şekliyle, toplumun bu haberlere ilişkin tepkisini görmekteyiz. Egemen sınıf kliği MHP'nin sözde "toplumsal ruh sağlığına ilişkin önlemleri" içeren yasa teklifi ile birlikte, toplumun içinde bulunduğu "çürüme" hali ve onun dışavurumu anlamındaki "ruh hali bozukluğu" olgusu, egemenlerin farklı kliklerinin birbirini suçlayıcı ama tümünden sistemi aklayıcı yönde tartışmaları beraberinde getirmiştir.

Hiç kuşkusuz ki devrimci-komünistler açısından değiştirmek arzusunda olduğu toplumu, onda yaşanan değişimleri tanımak, analiz etmek, bu değişimlerin devrimcilere yüklediği görevleri ortaya koyabilmek, bunu yaparken de tüm öznel niteliklerimizden sıyrılarak gerçeği nesnel biçimde incelemek, bu arzumuzun (toplumu değiştirmek) başarıya ulaşabilmesi için olmazsa olmazdır. O halde son dönemde, gündemde yer kaplayan, aslında her dönemin tartışma konusu olan "çürüme" olgusunun, bunun bir yansıması konumundaki "toplumsal ruh hali bozukluğunun" bizim için ne anlam ifade ettiğini ve bunun temelinde ne olduğunu ortaya koymak önemli olacaktır.

Her şeyden önce "çürüme"nin burjuva-feodal üretim ilişkilerinin ve onu toplumun büyük kesimim açısından yakıcı ekonomik neticelerinin nesnel sonuçlarından biri olduğunu belirlemek gerekir. Kapitalizm bir avuç asalak burjuvanın muazzam zenginliği, toplumun geri kalan büyük kesiminin, başta da emeğini satarak yaşamını devam ettirmekten başka çare bırakılmayan proletaryanın yoksulluğu üzerine kuruludur. Üstelik kapitalizmin iktisadi yasaları, toplumsal zenginliğin git gide daha küçük bir kesimin elinde toplanmasına, yoksulların ise saflarının daha da büyümesine ve yoksulluğun derinleşmesine yol açar.

Yani kapitalizmin çalışan sınıflara başta da işçi sınıfına yoksulluk, sefalet ve açlıktan başka verecek hiçbir şeyi yoktur. İşte yoksulluğun bu bunaltıcı baskısı kitlelerin içten içe -henüz bilincine tam olarak varamasa da- var olan sisteme öfkelenmesine, bir anlamı ile sistemin dışına taşmalarına sebep olur. İşte tam bu noktada kitleler "çaresizliklerine" ilaç olabilecek yeni bir yaşamın alternatifini görmezse yani devrimci komünist kesimlerce bu kendiliğinden öfke örgütlenip devrime kanalize edilmezse yaşam boşluk tanımaz hale gelir ve burjuva ideolojisinin keskin etkisi altında kitlelerde sisteme öfke duymasına sebep olan dinamikler, yoğun çaresizlik hissi altında derin bir çürümeye yol açar. Haliyle burjuva-feodal sistemin yıkıcı etkisinin işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki etkisinin her gün daha da genişlediğini hesaba katarsak o zaman devrimciler bu objektif koşulları değerlendiremediği ve meydanı burjuvaziye bıraktığı oranda çürümenin derinleşeceğini ifade etmek gerekir. Çünkü eski yani kapitalizm, çürümüş bir sistemdir ve toplumu da çürütür. Nihayetinde burjuvazinin artı değer sömürsünü pervasızca artırması temeline dayanan neo-liberal politikalar eşliğinde yoksulluk ve sefalet de derinleşmiş daha çok insan kapitalizmin çarkları altında ezilmişken devrimci komünist güçlerin tam da bu döneme denk düşen zayıflama durumu, toplumdaki çürümeyi yozlaşmayı ve bunların ifadesi konumundaki "ruh hali bozukluğu"nu inanılmaz ölçülerde derinleştirmiştir. Ülkemizde de bu duruma şahit olduk.

70'lerin politize olmuş ve duyarlı toplumu 12 Eylül AFC'sinin toplumu ve devrimcilerin üzerinden silindir gibi geçmesinin ardından, egemenlerce neo-liberal ekonomi politikaları devreye sokulmuş ve bu durum yoksulluğu derinleştirmişken, devrimcilerin de zayıflamış olması, burjuvazinin keskin ideolojik hakimiyetine yol açmıştır. Tüm bu olgular kitleleri derin bir "çaresizlik" duygusuna sevk ederken, hızlı bir çürümeye neden olmuştur. Nihayetinde bu "çürüme" olgusu, toplumun ruh halindeki bozulmanın günden güne daha da derinleştiği ama özellikle neo-liberal politikaların daha da azgınlaştığı ve aynı zamanda devrimci komünist güçlerin zayıf olduğu bir dönem olan AKP döneminde özellikle de faşist cenderenin sıkıştığı ve kitlelerin "çaresizlik" hissinin yoğunlaştığı son iki üç yılda en derin halini almıştır.

Peki bu gerçeklik biz devrimci komünistlere ne anlatıyor, hangi görevleri önümüze koyuyor? Her şeyden önce Lenin yoldaşın "eğer bir toplumda devrim ve toplumsal değişim için koşullar olgunlaşmışsa ama bu toplumsal değişimi gerçekleştirecek bir güç yoksa o toplum için için çürüme başlar" belirlemesi bize her toplumsal çürümenin altında yatan nedenleri; hem de bu olguyu değiştirebilmenin yolunu ortaya koymaktadır.

Her şeyden önce "çürümenin" temelinde kitlelerin artık sefalet, baskı dolu yaşamı çekmesine karşın, bir başka umut ışığı, alternatif görmemesi, daha doğrusu devrimcilerin bunu gösterememesi, kitlelerin sefalet ve sisteme olan öfkelerini örgütleyememesi yatmaktadır. Dolayısıyla bu tabloyu tersine çevirebilmenin yegane yolu kitleleri örgütlemektir. Bu da ancak doğru politikaları devreye koyabilmemizle, hiçbir alanda burjuvaziye boşluk bırakmamızla olabilecek bir şeydir. Somut şartların somut tahlili sonucu ortaya koyacağımız esnek politikalarla kitlelere artık katlanmak istemediği yaşam koşullarına, yoksulluğa, sömürüye ve

diğer her türlü sorununa sebep olan sisteme karşı doğru araçlarla kitleleri örgütleyebiliriz. Mücadeleye katabildiğimiz oranda kitlelerin gözünde devrimciler bir alternatif haline gelebilir ve bir alternatif güç haline geldiği oranda da kitlelere yeni bir yaşamın (sosyalizm) umudunu aşılayabiliriz. Yeni bir yaşam umudu da daha önce çürümeye yol açan nesnel koşulları, bu sefer kitlelerin devrimci mücadeleye katılımını hızlandırıcı hale getirir. Çünkü çürüme aynı zamanda "bir toplumda devrim ve toplumsal değişim için koşullar olgunlaş"masına işaret eder ama "bu toplumsal değişimi gerçekleştirebilecek bir güç yok"luğunun ürünüdür. Toplumsal değişimi gerçekleştirebilecek bir güç haline ise tıpkı daha önce bunu başarmış olan Bolşevik Parti gibi kitleleri örgütleyip mücadeleye katarak ve onların arısına kök salarak gelinebilir. Dolayısıyla bugünkü çürüme tablosu bizlerin umudunu kırmamalı. Hele de halka karşı bir güvensizlik yaratmamalıdır. Tersine toplumsal değişimin ve devrimin koşullarının olgunlaştığını hesaba katarak bu değişimi sağlayabilecek yegane güç konumundaki Proletarya Partisi'nin bu değişime önderlik edebilecek kitleleri peşinden sürükleyebilecek bir güce erişmesi adına her birimiz sorunlarımız üzerine daha çok kafa yormalı ve bu sorunların çözümüne adına daha çok çalışmalıyız.

Çok çalışmalıyız. Eksiklik halkta değil, tüm olgunlaşmış koşullara rağmen onları örgütlü mücadeleye atarak yıkıcı öfkelerinin sisteme karşı yönlendirebilecek uygun politika ve soruları üretemeyen devrimci komünist güçlerdedir. Bu eksiklik de ancak MLM'yi daha iyi kavrayıp pratiğimizi-politikalarımızı kavradıklarımızın ışığında geliştirebiliriz. Bu eksiklik de ancak MLM'yi daha iyi kavrayıp pratiğimizi-politikalarımızı kavradıklarımızın ışığında geliştirebiliriz. Bu eksiklik de ancak MLM'yi daha iyi kavrayıp pratiğimizi-politikalarımızı kavradıklarımızın ışığında geliştirebiliriz. Bu eksiklik de ancak MLM'yi daha iyi kavrayıp pratiğimizi-politikalarımızı kavradıklarımızın ışığında geliştirebiliriz.

Özcesi; burjuva feodal sistemin yoksulluk ve sefalet haricinde topluma verecek hiçbir şeyi kalmamıştır. Bu duruma rağmen ezilenlerin örgütlü bir gücü ve mücadelesi olmadan da sahneyi terk etmeyecektir. Kapitalizmin çürümüşlüğü asla kendiliğinden devrime yol açmaz. Devrimi devrimcilerin önderliğinde kitleler yapar. Onun için bu çürümüşlük devrimcilerle bir kez daha sorumluluklarını hatırlatmalıdır. Bu çürümüşlük tablosunu gösterip yakınmak yerine halkı toplumsal kurtuluş bayrağı altında toplamaya hız verelim.

Her şeyden önce "çürüme"nin kapitalist üretim ilişkilerinin ve onu toplumun büyük kesimim açısından yakıcı ekonomik neticelerinin nesnel sonuçlarından biri olduğunu belirlemek gerekir.



DEVİRİM İÇİN İNİSİYATİF VE KADIN İNİSİYATİFİ!

Yazılarımızda, sohbetlerimizde Mehmet Demirdağ yoldaşın “Devrimin bilgili, fedakar ve atak kadroları olalım” sözünü sıkça tekrarlar dururuz. Bu sözün gereğini yerine getirmek her şeyden önce içinde bulunulan karmaşık, ağır ve çetin sürece müdahale edebilme, inisiyatif alabilme beceri ve yeteneğini gerektirir. Elbette buradaki inisiyatif hayali, soyut değil, somut ve maddidir. Mesele bu somutluğun, içinde bulunulan koşulların, ihtiyaçların çoğu zaman kavranamamasından kaynaklanır.

Bugün olmamız gereken yerde değilsek kolektif içindeki ideolojik mücadeleyi yeterince ve sağlıklı yürütemiyor, dönem dönem bölünme, ayrılma, kopma ve kayma gibi sorunlarla boğuşuyorsak; sınıf mücadelesinin nesnel zemini lehimize olduğu halde, bu zemini doğru kullanamıyor, somut güce, örgütlülüğe dönüştüremiyorsak, sınıf mücadelesi ve sınıf savaşımında gerekli inisiyatifi gösteremiyorsak; MLM bilimini ve diyalektik tarihi materyalizmin en temel ilkesi olan nesnel koşulları kavrayışımızda bir sorun vardır. Sınıf mücadelesinin zorunluluğunu ve devrimin kitleler için bir ihtiyaç ve zorunluluk olduğunu kavramamış, örgütlenme ve devrimi gerçekleştirmek için de Komünist Parti'nin zorunluluğunu yeterince bilinince çıkartmamışız demektir. Bu üstten alta bir bütün tüm kolektif için, kolektifin kadro ve militanları için geçerlidir.

Ortada bir sorun varsa ve kolektifinde bir parçasıysak eğer, sorunun da parçasıyız demektir. Çözüm içinde önce kendimizden başlamak zorundayız. Sorunu dışımızda arayarak her şeyi kolektiften, merkezden bekleyerek kendi sorumluluklarımızdan kurtulamayız. Tam da bugün halk kitlelerine yönelik her alanda saldırılar gerçekleştirilirken, ekonomik kriz boğazları sıkışmış, onları nefes alamaz hale getirmişken ve kitlelerin örgütlenmeye, birliğe ve dayanışmaya onca ihtiyaçları varken ve açken, tüm bunları “yakınarak” seyrediyorsak; kolektifin kendi yaralarını sarmadan etkin müdahaleler gerçekleştiremeyeceğini bildiğimiz halde elimizi taşın altına uzatmıyor, inisiyatif takınmıyor, kendi üzerimize düşen görev ve sorumlulukları görmeden, beklemeci bir tutumla etrafımıza bakınıyorsak, önce kendimizi sorgu-

lamak, kendimize vurmak ve silkinip ayağa kalkmak, sorumlulukla adım atmak zorundayız.

Biz ki varolan düzene, faşist sisteme kafa tutmuş, dünyayı değiştirmeye soyunmuşken, neden kolektifimizin ihtiyaçları ve sorunları karşısında sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getirmiyoruz. Halk kitlelerinin sorunları ve örgütlenme ihtiyacı karşısında pasif kalıyoruz, inisiyatif ve sorumluluk almaktan korkuyor ya da kaçınıyoruz?



Oysa bugün en çok gereksinimi hissettiğimiz, temel ihtiyaçlarımızdan birisi de olan; saflarımızda, kadro ve militanlarımızda, proleter gelişimimizin de dinamiği olan, devrimci ve yaratıcı inisiyatifi geliştirmektir. Çünkü inisiyatif olmadan sorumluluk bilinci de gelişmez, ilerleme de olmaz. Onun için ki; devrimci ve yaratıcı inisiyatif tüm kadro ve militanlarımız için önemli bir yerde durmaktadır. Ama biz kadınlar için çok daha hayati bir öneme sahiptir.

Zira, saflarımızda en çok kadın yoldaşların inisiyatif geliştirmeye, sorumluluk almaya ihtiyacı var. Onlar göğün olduğu kadar kavganın da yarısını oluşturuyorlar. Ama maalesef devrimci saflarda da içinden gelinilen sistemden ve toplumdan aldıkları yüklerden bir bütün kurtulabilmiş değiller. Ve hala bu yükler onlara ağırlık yapıyor, yürümelerini aksatıyor ve onları geride bırakıyor. Kadınlar çoğu zaman pratiğin koşuşturana, hamallığını üstleneni olmalarına rağmen, prangaları, öne çıkıp sorumluluk almalarını, kavganın komutanı, önderi olmalarını engelliyor.

Kadının kendi yüklerinden kurtulma-

si için de; kendisiyle birlikte, parçası olduğu kolektifin sırtındaki yüklerden kurtulabilmeleri, kolektifi, devrimi ileriye taşıyabilmeleri için de; kavgada geride kalanın ileriye çekilebilmesi için de kadının proleter kadın bilinciyle ve inisiyatifiyle donatılması gerekmektedir.

Yine kadının cins kimliğiyle birlikte yok sayıldığı, yaşamın her alanında ikincil görüldüğü, emeğiyle, bedeniyle sömürünün, baskının, şiddetin en yoğununa maruz kaldığı erkek

yebilmeleri, önlerindeki engelleri aşılıp, yaratıcı ve devrimci inisiyatifi geliştirebilmelidirler. Kadınlar işi yapıyor, yükü taşıyorlarsa, sorumluluğunu da alabilmeleri gerekir. Bunun için de kendilerinden başlayarak, kadın inisiyatifini geliştirmeleri, önce edilgenliklerine, kendine güvensizliklerine vurup, kendilerini geriye çeken zincirlerini koparıp atabilirler. Akli cesaretle birleştirip, gerçeğin ışığında yürüyebilmelidirler. Kendinden geridekilere ışık tutabilmelidirler.

Biz bunu başarabiliriz. Yeter ki isteyelim ve pratiğin, canlı hayatın içine dalalım. Gerçeği yaşamın içinde olgularda arayıp, zorunluluklarını bilinince çıkaralım, hayatın, kavganın nabzını yakalayalım. O zaman her zorluğun üstesinden geliriz, yaratıcı inisiyatifimizi de geliştirebiliriz.

İnisiyatif dediğimiz şey öyle uzağımızda da değil, Mao yoldaşın deyişiyle “inisiyatif bir dâhinin doğuştan sahip olduğu bir şey değil, akıllı bir önderin –biz bunu genelleştirerek bir devrimcinin, bir militanın olarak da okuyabiliriz- ön yargısız bir inceleme ve nesnel koşulları doğru değerlendirme yoluyla gerçekleştirdiği bir şeydir. İnisiyatif gökten zembille inmez, ona sahip olmak için bilinçli bir çaba harcamak gerekir.”

Unutmayalım ki inisiyatif her şeyden önce hareket serbestisi kazanabilmektir. Bu da özgüvenle sağlanır. Özgüven ise gerçeğin bilgisine ulaştıkça geliştirilebilir. Gerçeğin bilgisine ise araştırıp inceleyerek, nesnel gerçeği tanıyarak, somut hayatın, pratiğin, kitlelerin içinde, onlardan öğrenerek, onlarla değiştirme pratiğine girilerek ulaşılır.

Bizler de araştırarak, öğrenerek, pratiğin içinde gelişelim, yaratıcı ve devrimci inisiyatifimizi geliştirelim. Gerçeklerin devrimciliğinden korkmadan yeniliğe ve gelişime açık olalım. Devrimci sorumluluk ve inisiyatif dediğimizin de özünde gelişime, yeniliğe açık olmak, yaşamı, içinde bulunulan süreçlerini inceleyip çözümleyip, kavrayıp, ileri olanların alınıp, geri olanların atılması, sorunlara doğru ve uygun çözümlerin üretilerek, yolun açılmasından başka bir şey olmadığını akıldan çıkarmadan güne, saate sarılalım. Ancak o zaman “Devrimin bilgili, fedakar, atak kadroları” olabiliriz.

8 MART'IN KIZILLIĞI İLE ALANLARDA BULUŞALIM!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü can bedeli yaratan, kadınlara ve işçi sınıfına şanlı bir miras bırakan, öncülüğünü kadın işçilerin yaptığı 40 bin tekstil işçisinin başlattığı direniş yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. 162 yıl önce ABD'nin New York eyaletinde bir dokuma fabrikasında çalışan kadın işçiler, ağır çalışma koşulları ve sefalet ücretine karşı isyanın kıvılcımı oldular. Greve çıkan 40 bin tekstil işçisinin direnişi egemenlerin azgın saldırılarıyla durdurulmaya çalışıldı. Bu direnişte işçiler fabrikalara kilitlenmiş ve çoğu kadın 129 işçi yakılarak katledilmiştir. Bundan tam olarak 162 yıl önce 129 dokuma işçisinin yaktığı meşale yolumuzu aydınlatmaya, isyan olup büyümeye devam ediyor.

8 MART'I YARATANLARDAN ALDIĞIMIZ GÜÇLE MÜCADELEYE, ÖRGÜTLENMEYE!

İçinden geçtiğimiz süreç egemenlerin ekonomik, siyasi, askeri krizinin derinleştiği bir dönemi ifade etmektedir. Bu süreçte her türlü kazanılmış hakkın gaspına yönelik saldırılar boyutlandırılırken cinsiyetçi politikalarla kadınların yaşam alanları erkek egemen sistemin bekasına uygun hale getirilmeye çalışılıyor. Söz konusu bu saldırıların ana hedeflerinden birisi de her dönem olduğu gibi bugün de kadınlardır. Kadın düşmanı erkek egemen sistemin sahipleri ürettiği tüm politikalarında kadın kimliğine yönelik saldırgan tutumunu ortaya koyuyor. Özellikle kriz dönemlerinde kadına yönelik saldırıların boyutu ve derinliği genişlemektedir. Yaşanan krizin faturası en çok da biz kadınlara kesilmeye çalışılmaktadır. Üretim alanlarından koparılmaya çalışılan kadınlar esnek, kuralsız, güvencesiz çalışma koşullarına mahkûm edilmeye çalışılmakta, ev içine kadar indirilen esnek çalışma modelleri tek seçenek olarak sunulmaktadır. Kadın emeğinin değersizleştirilmesi ucuz iş gücü olarak sisteme yedeklenmeye çalışılması temel mücadele alanı olma güncelliğini korumaktadır. Ekonomik kriz, devletin en küçük bi-

rimlerini oluşturan ataerkil ilişkilerin yeniden harmanlanmasını sağlayacak ortamı besliyor. Doğal olarak bugün geldiğimiz noktada derinleştirilen ataerkil politikalar kadınların yaşamını kâr odaklı esir alıyor.

Seçimlerden hemen sonra ekonomik krizin kendini daha da yakıcı bir şekilde göstereceği tüm çıplaklığı ile gözler önünde durmaktadır. Pahalılık ve yoksullukla boğuşan halkın boğazına

Caddesi'nde tutsaklar için yapılan eylemde gördük. Şule Çet davasında erkek egemen yargının niteliği bir kez daha ortalığa saçıldı. Devletin bu gerçekliğini/niteliğini hapishanelerde bulunan siyasi tutsaklara yönelik gerçekleştirdiği işkencelerden, gözaltına alınan kadınlara dayatılan çıplak arama vd. uygulamalardan mahkemelerde taciz-tecavüzcüleri "iyi hal" uygulaması ile beraat ettirmesinden

gizleyemeyen Erkek egemen sistem kadınların bir araya gelmesinden ne denli kaygılandığını, kadınların örgütlenmesi ile sonunun hızlanacağı gerçekliğinin farkında olduğunu da gizleyememektedir. Bu korkuyu daha fazla büyütmemelidir. İçinden geçtiğimiz süreç yeni demokrasi mücadelesinde, altıncağ yolculuğunda bizlere çok büyük sorumluluklar yüklemektedir. Bu sorumluluk ve bilinçle hareket ederek, geçmişten edindiğimiz deneyimlerimizle bugünü örgütleyelim.

8 MART'TA ALANLARA, SOKAKLARA!

Fabrikada, tarlada, amfide, evde, sokakta bulduğumuz her alanda bize biçilen toplumsal cinsiyet rollerini reddederek mücadeleye atılmamızdır. Tacize, tecavüz ve her türlü şiddete karşı kadın dayanışmasını yükseltmeli, "vardık, varız, var olacağız" şiarımızı daha örgütlü ve gur haykırmalıyız.



bir düğüm daha ekleyeceği ortadadır. Ve burada kadınlara düşen pay en ağırdır. Tam da bu noktada krizin faturasını ödeyen değil, krizin sahiplerinin korkusunu büyüten olacağız. Örgütlenecek, kadın dayanışmasını büyütme için proleter devrimci kadının kurtuluş şiarını yaşamın her alanına yayacağız. Fiili-meşru zeminde militan çizgide sokaklarda, meydanlarda olacağız.

SEBAT ETMİYORUZ, İSYAN EDİYORUZ!

Egemenlerin kadına dair hemen her söylemi düşmanlıklarını ve bizlerin özgürleşmesinden-örgütlenmesinden ne denli korktuklarını gözler önüne sermektedir. Özellikle kadınlara biçtikleri rollerin dışına çıktığımızda, zincirlerimizden kurtulduğumuzda bu saldırılar daha da boyutlanmaktadır.

Erkek egemen devletin bu saldırısını son olarak; 16 Şubat'ta Sakarya

ya da ödül gibi cezalar vermesinden tanıyoruz.

Özetle dalga dalga gelen bu saldırılar biz kadınlara; egemenlerin her söyleminde vurguladığı "evinin kadını" olmayıp, onların çizdiği sınırları kabul etmeyip isyanı kuşanan ve yayan kadınlar olma zorunluluğunu ortaya koyuyor. Emeğimize, kimliğimize, bedenimize yönelik her türlü saldırının karşılığı daha güçlü örgütlenme, daha yetkin mücadele, daha militan direniş çizgisi olmalıdır/olacaktır.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kadınların can bedeli, bin bir emek ve bedel ödemesi ile inşa edilmiştir. Bugün gelinen aşamada, tüm dünyada "şölenler" halinde kutlanan 8 Mart Türkiye'de yasakçı, baskı politikalarıyla güçten düşürülmeye çalışılmakta. Sokaklardan bizlerden soyutlanmaya, direngenliğimizden korunmaya çalışılmaktadır. Sokak korkusunu

Bizler direnişin özneliriyiz. İşten atılan Flormar işçileri, Kobane'de Arin Mirkan, direnişte Meral Yakar, çıplak bedenimizle Ekin Wan, katledilen Şule Çet, Dersim'de Nergiz, her baharda Çiğdemiz zemheride Barbara, Karadeniz'de Ayfer, Beş kızıl karanfil-beş kızıl ok, Ekin, Zilan, Özlemiz... 8 Mart'ın kızılığını kuşanan kadınlarız.

8 Mart'ta alanları dolduralım, bizleri tüm alanlarda tutsak almaya çalışan erkek egemen burjuva-feodal sisteme karşı sokaklar bizimdir diye haykıralım. Buradan çağrımız-çığlığımız tüm kadınlara, korku duvarlarını yükseltmek için alanlarda birleşelim!

Vardık, Varız, Var Olacağız!

Jin, Jiyan, Azadi

Yaşasın Kadın Dayanışması!

YENİ DEMOKRAT KADIN (YDK)

Yaşamın Olduğu Her Yerde Savaşacağız!



Evde, işte, okulda, sokakta, plazada öldürülüyoruz. Son bir buçuk ayda öldürüldüğü bilinen 43 kadın var. Sosyal medyada ya da kendi aramızda konuşurken duyduğumuz, gördüğümüz binlerce taciz var. Hiçbirini televizyondaki ana haberlerde izleyemiyoruz. Tecavüz ya da kadın cinayeti haberlerinde sanığın isminin ve yüzünün sansürlenmiş hallerini görüyoruz. Ama öldürülen ve tecavüze uğrayan kadının “acıkları” hayat hikayesi ile dışarı çıktığı saati, giydiği kıyafeti, ayrılık sebebini, son söylediği “kışkırtıcı” sözü tüm detaylarıyla bize yapmamamız gerekenler listesi olarak sunuyorlar.

29 Mayıs 2018’de plazanın 20. katından atılarak öldürülen Şule Çet’in 6 Şubat 2019’daki duruşmasında erkek adalet yine “erkek arkadaşlarımızın evimize girip girmediğini, içki içip içmediğimizi, bekaretimizin olup olmadığını” sordu. Bu soruların cevaplarının, tecavüz ve cinayet suçunun aklayıcısı olmadığı ve kadınları sindirme politikalarının destekleyicisi söylemler olduğu kesindir. Bu sorulara evde de maruz kalan milyonlarca kadın var. Devlet, ailede de kendi işleyişini yaşıyor ve buna duyarsız hale

gelmemizi sağlıyor. En çok duyduğumuz sorularından birini duruşma esnasında Çağatay Aksu’nun bir yakını, Şule Çet’in babası İsmail Çet’e: “O kızın o saatte neden orada olduğunu soracaksın!” diyerek hepimize hatırlattı. Bunu söyleyen kişinin, cesaretini az önce o soruları soran hakimden aldığını biliyoruz. 1989 yılında işkencede iki kolu da kırılan Kutay Meriç’e “sağlam” raporu veren Adli Tıp uzmanı Mehmet Nuri Aydın, Şule’nin raporuna “Bir kadın bir erkekle تنها bir yerde içki içmeyi kabul etmişse ve hele erkeğin yalnız yaşadığı evine, odasına giderek birlikte içmiş olursa cinsel ilişkiye rıza göstermiş sayılır” yazdı. Adli Tıp raporuna göre tecavüz edilip edilmediği, öldürülüp öldürülmediğini bilemeyeceklerini söyleyen “doktor”ların nasıl bilemediklerini de biliyoruz! “Güçlü” aileleri olan Berk Akand ve Çağatay Aksu’nun karşısında örgütlü ve güçlü kadınlar olarak duracağız! Şule’nin yetim olması, okuması için çalışması gerektiği, anti-depresan kullanıyor olması üzerine yine erkek zihniyetinde “acı çekmiş kadın” imajı ile kaderin Şule’nin peşini bırakmadığını söyleyen bir kitle de var. Kader değil sistem Şule’nin peşini bırakmıyor. Erkek sistemle savaşırken

tam olarak neyin karşısında olmamız gerektiğini keskin çizgilerle anlatmalıyız. Nevin Yıldırım’ın kendi kaderine karşı çıkıp öldürdüğü tecavüzcüsünü hatırlayalım. Nevin de köyünde yaşayan, yıllarca tecavüzcüsüne boyun eğmek zorunda kalan “acı çekmiş kadın”dı. Nevin tecavüzcüsü Nurettin Gider’i öldürdükten sonra “azılı katil” oldu. Böylece erkeklerin desteğini kestiği bir “tecavüz mağduru katil kadın” olarak müebbet hapis cezasının onanması bekleniyor. Özgecan, Helin ve diğer öldürülen kadınlar üzerinden kadın özgürlük mücadelemiz pasifize edilerek ölümümüz kutsanıyor. Yine erkek söylemlerle; öldürülürken “masumsak” melek olup cennete gidiyoruz. Eğer biz trans kadın, plazada çalışan, sevgilisi olan, ailesine karşı çıkan kadınlarsak ölümü biraz hak etmiş sayılırız. Bu söylemlerle kadınları sadece evin içinde tutmak isteyen erkek, kadın cinayetlerini de kendi egemenliğini beslemek için kullanıyor. Kadınların kendilerini savunmasını ve durdurmasını imkansız hale getirip ölüm bizi bulduğunda üstümüz başımız düzgün olması için yasalar çıkarıyorlar. Çünkü kadının nefsi müdafaa yapması, öldürülmesinden daha büyük bir suç. Çilem Doğan kendisini

korumak için eşini öldürdüğünde 15 yıl hapis cezası aldı ve 50 bin lira kefalet bedeliyle özgürlüğüne kavuştu. Çilem’in davası da Şule’nin davası gibi kamuoyu yaratılmasaydı üzeri kapatılacak ve unutulacaktı. Geçmiş öğretmenleriyle bizi daha güçlü yaptı.

Özgecan’ın, Helin’in, Çilem’in davalarında kadın dayanışmasıyla elde ettiğimiz ama yeterli olmayan sonuçları bir kazanım olarak görebiliriz. Bunlar sadece bize verilen sus paylarıdır. Kokuşmuş adalet sisteminde, tecavüzü, tacizi, şiddeti ve ölümü hak etmediğimizi ispatlamaya çalışıyoruz. Gerçek adaletin ellerimizde, örgütlü mücadelede olduğunu yenilemekte fayda var. Bizi yargılamalarına izin veremeyelim. Kadın kurtuluş mücadelesini bulduğumuz her alanda örgütlenerek büyütme göreviyle karşı karşıyayız.

Bu 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nde de katledilen tüm kadınların isyanını kuşanarak alanlarda olmak, onların hesabını sormak, erk sisteme olan öfkemizi haykırmak için Yeni Demokrat Kadın saflarında mücadeleyi büyütelim!

(Bir YDK okuru)

"Kaypakkaya Yoldaşın Doğumunun Yetmişinci Yılında, Çizdiği Kızıl Güzergahla İleri!"

DOĞUMUNUN YETMİŞİNCİ YILINDA
KAYPAKKAYA YOLDAŞIN

çizdiği kızıl güzergahla
İLERİ!

PROGRAM

GRUP İSYAN ATEŞİ
PINAR AYDINLAR
OZAN RENÇBER
PARTİZAN MÜZİK TOPLULUĞU
MAVİ YOL ŞİİR GRUBU
NİHAT BEHRAM (ŞİİR VE ANLATI)
SİNEVİZYON

KONUŞMACILAR

PŞTA, PARTİZAN
ENTERNASYONAL DELEGASYON
MUZAFFER ORUÇOĞLU (SÖYLEŞİ)

11 MAYIS / CUMARTESİ 15:00

KULTURHAUS ARENA
ULMERSTRASSE 241
70327, STUTTGART-ALMANYA



HABER MERKEZİ- Avrupa Partizan yaptığı açıklama ile 11 Mayıs 2019 tarihinde Almanya/Stuttgart'da "Kaypakkaya Yoldaşın Doğumunun Yetmişinci Yılında, Çizdiği Kızıl Güzergahla İleri!" şiarıyla düzenleyeceği etkinliğe katılım çağrısı yaptı. Açıklamayı haber değeri taşımasından kaynaklı olduğu gibi yayımlıyoruz.

"Önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın ölümü sessiz sedasız olmadı, ağır işkencelere karşı takındığı tavırla devrimci-komünist hareket için direnişte yeni ve üst bir hat oluşturdu. Bu destansı ve kahramanca direniş, önderimiz Kaypakkaya'nın gerçek manifestosu olan "İhtilalci Komünist" çizgisine eklediği son halkadır. Tarih "ser verip sır vermeyen" komünist önder olarak İbrahim Kaypakkaya yoldaşı kaydetmiştir.

İbrahim Kaypakkaya, Başkan Mao'nun önderlik ettiği Büyük Proleter Kültür

Devrimi'nin "büyük tartışmalar", "büyük fikirler", "büyük cüretler" ve "büyük devrimler" örgütleyen ruhundan beslenmiştir.

İbrahim Kaypakkaya, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin parlamentarizme, pasifizme indirdiği darbelerin en iyi öğrencisi olmuştur. Çıkardığı birinci ders "devrimin şiddete dayanması" iken, ikincisi devrim mücadelesinde, gerçek kahramanın kitleler olması meselesidir. Bu şekilde "maceracılıkla" ve pasifizizmle arasına kesin çizgiler çekmiştir.

İbrahim Kaypakkaya, '71 askeri muhtırasının devrimci güçleri sindirdiği koşullarda "birkaç yıl içinde büyük devrimci gelişmeler olacağını" ön görerek gerilla mücadelesini, Proletarya Partisi'nin kuruluşu ile birlikte başlatmıştır. Böylece Halk Savaşı'nı kumanda edecek Komünist Parti'nin savaşın içinde yetkinleşeceğini cüretli

bir hamleyle ilan etmiştir.

İbrahim Kaypakkaya, müttefik güçleri önemserken, onların siyasal çizgilerine karşı açık ve hesapsız ideolojik mücadeleyi de ihmal etmeyeceğini göstermiştir.

İbrahim Kaypakkaya, "kendi gücüne dayanmak esastır" ilkesine sıkı sıkı sarılmıştır. Bu duruş işçi sınıfının ideolojik temsilciliğini kavrayıştan gelmektedir. Bu yüzdendir ki temel toplumsal ve sosyal sorunlara proletaryanın bakış açısından çözümler üretmeye odaklanmıştır.

İbrahim Kaypakkaya, Kürt meselesine, Kemalizme, devrim stratejisine, devletin ve toplumun tarihsel gerçekliğine, sınıf ayrımları ve üretim ilişkilerine yaklaşımda doğruyu avuçlarının içine almıştır.

Tepeden tırnağa teorik ve pratik olarak cüretli, yiğit, hesapsız ve enternasyonal proletaryanın Türkiye ve T. Kürdistanı topraklarındaki genç ve bilge önderinin doğumunun 70. yılını coşku ile kutluyoruz. Onun en büyük mirası olan Proletarya Partisi'nin 47. mücadele, bu büyük önderin katledilişinin 46. yılına da giriyoruz. Devrettiği bayrağı öfke ve kinle faşizme, emperyalizme, feodalizme ve her türden gericiğe karşı silah elde mücadeleyi büyüterek dalgalandırma sözü veriyoruz.

Ant olsun ki Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve yüce komünizm davamızda Kaypakkaya'nın "lekesiz bıraktığı kızıl bayrağı" hedefe varana kadar taşıyacağız. Önderimizin ardından verdiğimiz yüzlerce şehidimiz kavgayı zaferle taçlandırma irademizdir.

Bu irade kesintisiz şekilde Halk Savaşı'nda ısrarla sürdürülecektir.

- Kaypakkaya Devrimin Manifestosudur!

- Kaypakkaya Tasfiyeciliği, Revizyonizmi ve Reformizmi Parçalayan Bir Ateş Topudur!

- Doğumunun 70., Ölümünün 46. Yılında Şan Olsun Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'ya!"

AVRUPA PARTİZAN

DOĞUMUNUN 70. YILINDA ŞAN OLSUN KAYPAKKAYA'YA
GENÇLİK KAMPI

- EĞİTİM ÇALIŞMALARI
- ATÖLYE ÇALIŞMALARI
- FİLM GÖSTERİMİ
- MÜZİK ÇALIŞMASI

TARİH: 9-10 MART 2019
ADRES: 81 ROUTE DE SCHIRMECK 67200 STRASBOURG

PGİ/MLM FRANSA

PGİ/MLM Fransa'dan Gençlik Kampı

HABER MERKEZİ- Partizan Gençlik İnisiyatifi / Marksist-Leninist-Maoist (PGİ/MLM) 9-10 Mart tarihleri arasında Strasbourg'da "Doğumunun 70. Yılında Şan Olsun Kaypakkaya'ya" şiarıyla gençlik kampı yapacağını duyurdu.

Eğitim çalışmaları, atölyeler, film gösterimleri ve müzikal etkinliklerin yer alacağı kamp'a PGİ/MLM katılım çağrısında bulundu.



BAŞSAĞLIĞI

KAMİL HARMANCI YAŞAMINI YİTİRDİ

Wörgl Demokratik Emekçiler Derneğine büyük emekleri geçen, Harmancı ailesinin büyüğü Kamil Harmancı'yı 15 Şubat'ta kaybettik.

Göçmen bir işçi olarak Avusturya'ya gelen Kamil Harmancı, yıllarca işçi sınıfının bir parçası olarak yaşamını sürdürdü. Göçmen işçilerin yaşadığı tüm sorunları yaşadı.

Harmancı ailesi göçmenlerin demokratik-devrimci mücadelesinde uzun süre aktif mücadele içinde yer aldı. Demokratik Emekçiler Derneği içinde aktif hak mücadelesi yürüttüler.

Değerli üyelerimiz Harmancı ailesinin acısını en içten duygularımızla paylaşıyoruz. Acılı ve kederli bu günlerinde yanlarında ve dayanışma içinde olduğumuzu belirtiyoruz.

ATİĞ YÖNETİM KURULU

MEVSİM YAS

O coğrafyadan yükselen kaç sessiz çığlığı duyabilmiştir kulaklarımız... "Bilinmezlik"lerle değil, gerçeklerle yüklü kaç yaşamı dinlemişizdir... Hangi yaşanmışlık derin izler bırakmamıştır yüreğimizde... Bilinmezliklerle mi yüklüdür her çıkmaz sokak, yoksa her sokak bir "faili meçhul"le mi "aydınlanmıştır"! Kaç ananın feryadı bastırılmıştır genç kadın cinayetlerinde, kaç ananın feryadı genç bedenlerin üzerinde ağitlarla buluşup arşa yükselmiştir.

"Hayalet şehirler" diye anılır oralar, 90'lı yıllarda. Her ev sabah uğurladıklarının akşam dönüp dönmeyeceğinin bilinmezliği ve korkusuyla berkler... Her dönüş bir soluklanmayı, her gecikme bir korkuyu, her dönüşü olmayan veda bir arayışı; hem de sonsuz umutlarla arayışı getirir. Önce kaybedilenlerin kaybettirilmedikleri umudu, sonra ölüleri aranır bir yol kenarında ya da bir çöplükte, kemikleri aranır toplu mezarlarda... Yıllar boyu bir umutla beklenir evlatlar, kardeşler, eşler...

Her şehir farklı farklı anılır o coğrafyada. Ama "hayalet" olmaları hepsinin ortak özelliğidir. Bu şehirlerden biridir Batman. Hizbullah "cinayetlerinin", bu cinayetlerin sonucu toplu mezarların, kadın cinayetlerinin ve özellikle de kadın intiharlarının en fazla yaşandığı yerdir Batman. Batman'da devlet kuşatmasında soluksuz yaşamların birleştiği bir "çıkılmaz sokak"ın öyküsüdür Mevsim Yas... Korku, tedirginlik ve bir parça umut olan yaşamların toplumsal yansıması ve yankısıdır Mevsim Yas.

Kitabın "kahraman"larının öyküleri, yaşanmışlıkları kadar yalın ve net.

Karmaşık, zorlama betimlemelerle süslenmemiş hiçbirisi. Tanıklık edilenler ve yaşananlar çok net çünkü. Karakterlerin azlığı, öykülerin azlığından değil; yüzlerce, binlerce Medet'in öyküsü var o coğrafyada. Bir sokak ortasında yaşanan yüzlerce infaz, "faili meçhul" cinayet, Medet'in yaşamında toplanmıştır. Kuşatmayı yarma mücadelesini yürüten öznelardan biridir Medet. Bu yüzden tehditler alır, bu nedenle ölüm yaşamla yan yanadır, iç içe geçmiştir ikisi de Medet'in yaşamında. Önce ailesiyle kaldığı ev

bombalanır sonra sokak ortasında infaz edilir.

Burada bitmez Medet'in öyküsü. Ge-

ni, aynı gün akşam baskısında manşetten girmişti yerel gazete. Birkaç saat sonra sokağımızın görüntülerini yayınlamıştı ulusal televizyonlar ve ci-

miklere DNA testi yaptırmaya gerek yoktur; "Ben oğlumu kemiklerinden tanırım" der.

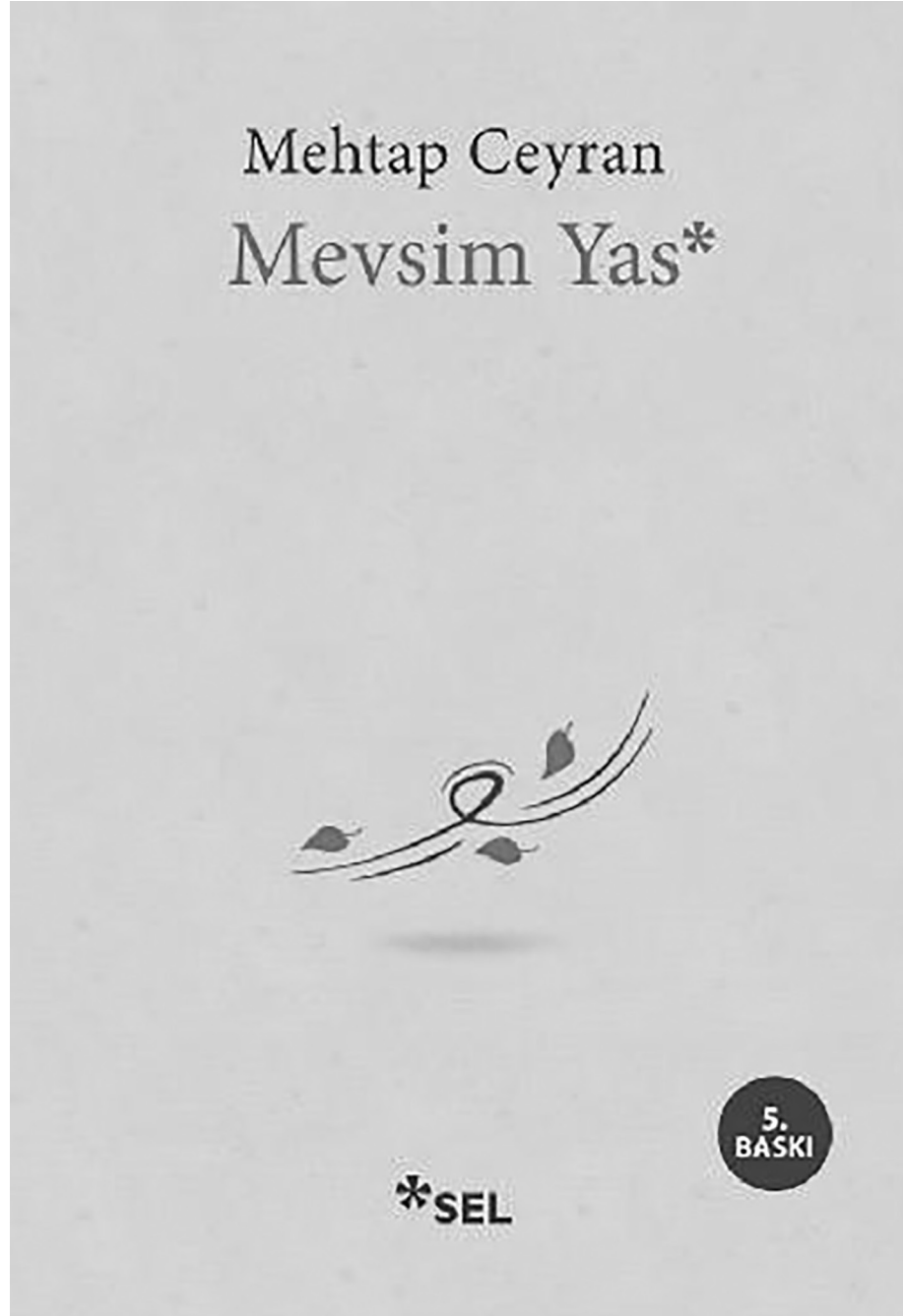
Çıkmaz sokakların ve o coğrafyanın kadın yüzü vardır bir de. Acının, kederin, şiddetin ve çaresizliğin renkleriyle yüklüdür o yüzler. Anaların, eşlerin, kardeşlerin tanıklık ettiği tarihin renkleri ve sembollerıyla yüklüdür. Tümü Fesla'da toplanmıştır kitapta.

Fesla küçük yaşta görür kadın cinayetini ve genç kadınların evin ya avlusunda ya da çatısında boyunlarına geçirdikleri urganın ucunda sallanan bedenlerini. Annelerini kaybettiklerinde ablası Hicran'da kendisi de küçüktür. Üvey anne girer Fesla ve Hicran'ın yaşamına kısa bir süre sonra. Alkolik bir babanın damıtılmamış şiddetiyle başlar yaşam o çıkmaz sokağın eskimiş kondusunda. Her akşam bir kabus gibi çöker Fesla ve Hicran'ın yaşamına. Üvey anneyle başlayan, Hicran'la devam eden ve Fesla'yla tamamlanan şiddet örgüsü.

Kırık, eskimiş kanepesinin altında kurduğu yaşamla soyutlar bu döngüden kendisini Fesla. Hicran ise yorganın altında şiddetten yorgun düşmüş bedeniyle, kanayan yüzünde darmadağın olan yaşamı ve düşleriyle soyutlar kendini.

Fesla Medet'in yaşadığı zamanda bahçe duvarına bıraktığı notlarla doldurur yaşamının boşluklarını. Heyecanla okur o notları, gözü gibi korur hayattaki en kıymetli varlıklarını. Hicran'ın ki ise kibrit kutularıdır. O kibrit kutularının içinde masumiyet yüklü sevda sözleri vardır. Hicran'ın yaşam boşluğunu doldurmaya yetmez o kibrit kutuları. Devrimci düşünceyle buluşur, toplantılara katılır, toplu mezarlardan çıkan kemiklerin kitle-sel uğurlamasında saf tutar. Şiddet sarmalıyla yüklü Hicran'ın yaşamını doldurmaya yetmez kibrit kutuları ve toplantılar. Gecekonunun eskiyen duvarlarına her akşam çarpan hayatı, dağılan yüzü ve yorgun düşen bedeniyle yaşamın ağır yükünü omuzlar Hicran... Şiddet döngüsünde Fesla'yı korumaya çalışır, dağılan yüzünü Fesla'nın elleriyle toplar.

Fesla'nın tanıklık ettiği bu yaşamın bir bedeli olacaktı, bu döngünün sonunu merak eden okuyucu birden



ride kalanların yaşamlarına oturan acının izlerinde Medet vardır. O infaz edilirken kapkaranlık sokak, komşu balkonlarında yanan ışıkla aydınlanır. Her aydınlanan ev bir karanlıkla yüzleşir. Acıya dayanamayan ana kısa bir süre sonra ölür, baba yalnızlığa gömülür ve bu karanlıkta Taha büyür. Üniversite okumak için Mersin'e gider, geride bıraktığı tanıklıklarla ve onların açtığı yaralarla çıkar bu yolculuğa Taha...

"Dün gece sarhoş dayım öldürülmeden önce çektiğimiz fotoğrafı, sakladığım eşyaların arasından çıkarıp saatlerce baktım. On üç yıl geçti aradan. Dayımın cinayetinin haberi-

nayetten hemen önce polis ablukaya almıştı mahallemizi. Herkes her şeyi önceden biliyor gibiydi. Tarih yaşadıkça yazılmıyor, yazıldıktan sonra yaşanıyor. Hayatlarımız, devletin tayin ettiği hikayelerdir."

Taha saramadığı yaralarıyla tekrar döner Batman'a. Dayısı Medet'le yolları Hizbullah tarafından kaçırıldığında "kesişir." Bu kesişen sokakta Medet ölür, Taha tehdit edilerek bırakılır.

Kitabın diğer "kahramanı" Sait'tir. Her bulunan toplu mezara koşandır Sait. Her kazılan toprağın altından çıkacak kemikleri görmenin telaşı ve heyecanı. Çünkü Sait için bulunan ke-



bire Hicran'ın evin damındaki direğe asılı bedenine çarpar. Kibrit kutularını gönderen Nasib tutup indirir Hicran'ı asılı kaldığı yaşamdan. Yaralarına dokunmadan damdan aldığı yaşamı, bahçeye indirir. Her akşam çığlıkların yükseldiği evden Hicran'ın sessizliği yükselir artık. Fesla'da uzanmıştır ablasının yanına, avuçlarıyla topluyordu son nefesini. "Kırgınlık, derdi intihar eden her genç kızın ardından Medet'in eniştesi. Sokağımızın kızlarını küstürmüşlerdi. Birer birer öldürüyorlardı kendilerini. Kimse onları görmüyordu. Onlar ise görünür olmak istiyorlardı. Kırıldıklarını herkes, bütün dünya bilsin istiyorlardı."

Fesla'nın kırık ve eskimiş kanepesinin altında kurduğu yaşamı yatılı okula gitmekle yer değiştirir. Kırık kanepenin yerini ranzasının altı almıştır ar-

tık. Okul müdüründen yediği dayak ve şiddet... İki arasındaki irade savaşının sembolüydü bu şiddet. Evde babasının, kondunun duvarlarına kemerle fırlattığı, tekleriyle kanattığı ağızlarından söylediği "ben sizin Allah'ınızım" cümlesinin yerini "ben bu okulun müdürüyüm" almıştı. Fesla bu cümleyi cetvelle dövülmüş ellerinin, tırnaklarının acısıyla öğreniyordu. Fesla ortaokulu, liseyi bitirdi, hiç kimseyle konuşmadan, diyalog kurmadan. Okul kütüphanesinden aldığı kitaplarına sarılarak geçirdi günleri, ayları ve yılları. O kitaplarda Medet'i aradı hep. Ve bir gün buldu, "Kırmızı Pazartesi"yi. Okudu, okumakla kalmadı okul duvarlarına yazdı, yazmakla yetinmedi, koparıp sayfalarını yuttu. "İşleneceğini herkesin bildiği ancak engel olmak için kimsenin bir

şey yapmadığı bir cinayetin öyküsünü", "Kırmızı Pazartesi" ile çözmüş oldu.

Ablasının mezarı başında gördü bir gün babasını Fesla. Ona yaşattıklarını düşündü ve bir daha gelmesin diye babası, siyaha boyadı mezar taşlarını. Büyüdükçe annesine benzeyen Fesla'ya babasının itirafıyla öğreniyoruz: Diyarbakır Cezaevi'ne götürüldüğünü, sorguda tecavüze uğradığını, Medet'in yerini söylemesi için işkencelerden geçirildiğini...

Suskunluğu ve kırgınlığı ile büyüdü Fesla. Batman'da sağlık memuru olarak çalışmaya başladı. Taha'nın kaçırıldığı günün ertesinde bir mektup bırakarak kilitleti evin kapısını. O mektupta öğreniyoruz Taha ve Fesla'nın aşkının karşılıklı olduğunu.

Taha'nın günlüğü ve Fesla'nın mektubuyla, Medet'in Fesla'nın dayısı, Taha ve Fesla'nın kuzen olduğunu öğreniyoruz. Düğüm Fesla'nın ölümü, Taha'nın geri dönüşüyle çözülmüş oluyor.

Mehtap Ceyran'ın kaleme aldığı Mevsim Yas kitabında 1905 Ermeni Soykırımını, tek dile sığdırılmaya çalışılan çok dilli yaşamın gerçeğini, henüz bu yaşanmışlıklara teması başaramayan devrimci mücadelenin dilini ve bir dizi gerçeği daha.

Yazar Mehtap Ceyran doğduğu ve yaşadığı toprakların dili olmuş bu kitabıyla. Bir coğrafyanın ortak yaşanmışlıklarının sözcüklerini toplamış kitabında. O coğrafyaya ve o yaşanmışlıklara dokunmak için önce anlamak gerekir, anlamak için okuyalım.

1. Kürt Film Festivali 6-10 Mart tarihleri arasında İstanbul'da

HABER MERKEZİ- 1. İstanbul Kürt Film Festivali, 6-10 Mart tarihleri arasında düzenlenecek. Türkiye, İran, Irak, Suriye ve Avrupa'dan yönetmenlerin çektiği otuz yakın film, festival kapsamında izleyiciler ile buluşacak. Bu yıl, İstanbul'da ilk kez Kürt Film Festivali düzenlenecek.

Mezopotamya Sinema Kolektifi tarafından düzenlenecek festivalde Kürtler ile ilgili otuz yakın film gösterilecek.

Kolektif'in İstanbul Elmadağ'da bulunan salonunda gösterilecek olan filmlerin başında Hüseyin Tabak'ın "Çirkin Kral Efsanesi", Se-

him Omer Kalifa'nın "Zagros", Hisên Hesen'in "Reşeba", Ender Özkahraman'ın "Zor Bir Karar", Haşim Aydemir'in "14 Temmuz" ve Veysi Altay'ın "Bîr" (Kuyu) filmleri geliyor.

Ayrıca Rojava Film Komünü tarafından çekilen filmler de festival kapsamında izleyiciler ile buluşacak.

8 MART'TA KADIN YÖNETMENLERİN FİMLERİ GÖSTERİLECEK

6-10 Mart tarihleri arasında düzenlenecek festivalde gösterilecek yapımlar arasında kısa filmler, uzun metrajlı filmler ve belgesel filmler bulunuyor.

Ayrıca festivalde Kürt sineması hakkında bir panel düzenlenecek ve Kürt

sinemasının durumu, yaşadığı sorunlar ele alınacak.

Gösterilecek filmlerin yönetmenlerinin büyük oranda festivale katılması beklenirken, film gösterimlerinin ardından yönetmenlerle seyircilerin buluştuğu gösterimler gerçekleştirilecek.

Öte yandan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde sadece kadın yönetmenlerin filmleri gösterilecek.

Festival Özcan Alper'in yönetmenliğini yaptığı ve Sur'daki yıkımı anlatan "Yıkıntıların Arasında" adlı animasyon filmin gösterimi ile son bulacak.



Bahara Çeyrek Kala, Açar Barikat Çiçekleri



"Diz çökmeden dimdik düşer çiçekler

Yeditepe varoşları isyan seferidir

Sus biter, sese döner bütün yüzler

Mezar başlarında aşka söz kesilir

Karanfillere kederler yaslanır, sıcak namluya umut.

ki bine beş kaladır yıl

Bahara çeyrek kala, açar barikat çiçekleri..."

Ülkemiz özgülünde faşizmin süreklilik hali, devletin de kitleler nezdinde bir baskı aygıtı olarak en şiddetli hali ile; yani ölüm, katliam, soykırım haliyle karşılık bulmaktadır. Yani tarih, her köşe başında yoksul, emekçi halkımızın kanı ile sulanarak bugünlere taşınmıştır.

Dersim'den Zilan'a, Maraş'tan Çorum'a kadar yaşanan onlarca katliamda devlet yüzündeki maskeyi kaldırarak, özellikle halka ve onun ilerici güçlerine azgınca bir saldırı içine girmiştir. Bu tablonun en net örneklerinden birisi de; 12 ve 15 Mart tarihlerinde yaşanan Gazi ve Ümraniye Katliamlarıdır. Yoksul ve emekçi bir mahalledir Gazi. Türkiye Kürdistanı'ndan yoğun göç alan, ülkemiz devrimci ve yurtsever hareketine destek olan

ve Alevi-Kürt halkımızın yaşadığı bir mahalle. Bu nedenle de devletin saldırganlığının da hedef tahtasına oturan bir mahalledir aynı zamanda. 12 Mart günü resmi-sivil faşist çeteleri saldırır Gazi'ye. Ticari bir taksiyi kullanarak Gazi'ye gelen devletin kont-ra elemanları, çoğunlukla Alevilerin gittiği üç kahvehaneyi uzun namlulu silahlarla tararlar. Bu saldırıda Cemevi'nde bekçilik de yapan 67 yaşındaki Halil Kaya Doğu Kiraathanesi'nin önünde vurularak katledilir. Taksi şoförü Mesut Efe'nin ise boğazı kesilir ve aracı yakılır. Akşam saatlerinde gerçekleştirilen saldırının ardından ise sokaklara akar Gazi halkı. Normalde en küçük bir eyleme bile saldıran polis ise ortalıkta yoktur ve saatler sonra bile gelmez.

"Katil devlet", "Gazi faşizme mezar olacak" sloganları ile sokaklara dökülen halk; karakola doğru yürüyüşe geçer. Her seferinde, halkın örgütlü attığı her adımda devletin müdahale aracı olan karakol, halkın katliama karşı öfkesinin hedef noktası haline gelir. Binlerce insan karakola doğru yürüyüşe geçerken kolluk güçleri ile karşı karşıya gelinir. Halk "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız" sloganıyla ilerlerken, kurşunlar yağar üzerine. Gecedен sabaha kadar sürüyor ey-

lemler... Sokak başlarına kuruluyor barikatlar. Ateşler yakılıyor... Polisin kurşunları altında şehitler düşüyor. İşkence yapılıyor gözaltına alınanlara. 13 Mart günü birçok mahalleden halk desteğe geliyor Gazi'ye. Alibeyköy, Okmeydanı, Zeytinburnu ve diğerleri... Yoksul emekçi binler akın ediyor Gazi'ye, direnişi büyütme, şehitlerin hesabını sormak için. 13 Mart günü Cemevi çevresinde, barikat başlarında gerçekleşen polis saldırılarında onlarca kişi katledilirken, 300'e yakın kişi yaralanıyor. Ve yine yüzlerce gözaltı yapılıyor.

Çatışmaların ardından devrimci örgütlerin önderliğinde Eylem Komitesi kuruluyor. 14 Mart günü komite yaptığı basın açıklaması ile kararlarını duyurarak, istekler karşılana karar sokakta olacaklarını ilan ediyor. "1- Asker ve polis çekilecek, sokağa çıkma yasağı kaldırılacak. 2- Gözaltındakiler serbest bırakılacak. 3- Cenazeler Gazi Mezarlığı'na defnedilmek üzere halka teslim edilecek. 4- Dışarıdan gelen halk engellenmeyecek" şeklinde ilan edilen kararlarla birlikte halk sokakta olmayı sürdürüyor. Polisin; halkın direnişi karşısında acze düşmesi üzerine asker geliyor Gazi'ye. Askerin müdahalesi de dindiremiyor halkın öfkesini. Gençler molotof ha-

zırılıyor. Çocuklar abi ve ablaları için şişe ve benzin buluyor. Genç-yaşlı herkes barikat başlarında. Komitenin taleplerinin kabul edilmesi ve kolluk güçlerinin çekilmesi üzerine 15 Mart günü sonlandırılıyor eylem. Şehitlerin cenazeleri, binlerin sırtında direnişin yıldızları olarak sonsuzluğa uğurlanıyor.

Ve takvim yaprakları 15 Mart'ı gösterdiğinde, Gazi ile yetinmeyen devlet Ümraniye'de tekrar gösteriyor katliamcı yüzünü. Bir kez daha halka ve onun ilerici güçlerine doğruluyor namlular. Ülkenin dört bir yanında Gazi için yapılan destek yürüyüşlerine azgınca saldıran devlet; kan döküyor Ümraniye'de. Gazi olaylarını protesto eden binlerce insan sokaklara dökülüyor 1 Mayıs Mahallesi'nde. Sloganlarla yürüyen kitlenin üzerine ilk olarak sivil polisler tarafından 30 Ağustos İlkokulu'nun bahçesinden ateş açılıyor. Ardından resmi polisler de ateş açıyor kitleye. Buradaki saldırılarda 5 kişi katlediliyor.

Gazi ve Ümraniye Katliamlarının ardından geçen onlarca yıla rağmen hala katliam açığa çıkarılmış ve hesap sorulmuş değil. Oysa egemenler eliyle yapılan onlarca katliam gibi Gazi ve Ümraniye Katliamlarının katilleri de malum ve ortadadır. Devletin açtığı göstermelik dava bile katilleri "aklamak" için adeta ilden ile sürüklenmiş, zamanaşımına uğratılmak için çabalanmıştır ki dava yüzlerce kilometre uzakta; Trabzon'da açılmıştır. Bizler açısından katiller ortadadır. Ki bu tablo kendisini en iyi de mahkeme süresince deşifre etmiştir. Eyüp Başsavcılığı tarafından hazırlanan iddianamede olayların sorumlusu olarak halk gösterilmiş ve Adli Tıp'ta deliller yok edilerek ve göstermelik olarak tutuklanan polisler ise tahliye edilerek dava sonuçlandırılmak istenmiştir. Tek tutuklu kalan katil Adem Albayrak ve iki polise ise göstermelik cezalar verilerek dava bitirilmiştir.

Tüm bu somut yaklaşımın devamında bugün hala devlet, "ileri demokrasi" maskesi altında aynı pratiği sergilemeye devam etmektedir. Alevi-Kürt halkına ve onların öfkesini kimi zaman Gazi'de olduğu gibi katliamlarla, kimi zaman da aynı yaklaşımın bir türevi olarak "sus payları" ile dindirilmek istenmektedir. Yani hedef tahtasına oturtulan yoksul emekçi halkımız ve onların direnişidir.

Şan Olsun 8 Mart'ı Yaratan ve Yaşatanlara

8 Mart'ta Ayferleşmek.... Kapitalist ülkelerdeki kadının ikincil konumu, ülkemiz gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelere doğru gelindiğinde çok daha çarpıcı ve çelişkilerin yoğunlaştığı, eşitsizliğin daha da arttığı bir tabloyu karşımıza çıkarılmaktadır.

Kapitalizmde kadının elde ettiği sınırlı hakların yerini, ülkemizde ağır

bir feodal baskı, devlet baskısı kısacası ulusal, cinsel ve sınıfsal olarak ağır bir baskıya bırakır. Ülkemizde yıllardan beri devrim mücadelesinin içerisinde yer alan kadınlar, kadınlara

gerçek kurtuluşun yolunu göstermiştir. Ancak az önce sözünü ettiğimiz üç katlı baskı kuşağı kadınların sınıf mücadelesinde yer almasının önünde büyük bir engeldir. Bu baskıları aşır sınıf mücadelesinin engin okyanusunda kulaç atan kadınlar da, yılların getirdiği ezilmişlik ve baskı sonucu daha yavaş ilerleyebilmekte, gelişimi oldukça zor ve sancılı olmaktadır. Ancak tarih göstermiştir ki, değişirken değiştirmenin pratiğine girenler, kısa sürede bu edilgen kişiliği üzerinden atabilmekte, mücadele içerisinde ön saflarda yer alabilmektedir. Kuşkusuz bunu sağlayacak olan, örgütlü yarışamdır, kolektif iradedir.

Ülkemizde sınıf mücadelesi içinde toprağa düşen pek çok devrimci kadının bu anlamda arkadakilere bıraktığı oldukça zengin bir miras vardır. Proleter devrimci kadınlar, Krupskaya'dan, Zetkin'den, Kollontai'den, Çiang Çing'den öğrendiği gibi; Sabahat Karataş'tan, Ayçe İdil Erkmen'den, Hatice Yürekliden, Sibel Sürücü'den, Lale Çolak'tan ve adını burada sayama-

mü kucaklamışlardır. İşte 8 Mart 1999 tam da bunun en somut örneğidir. Gerilla birliği böylesi bir günde, mücadele ve direniş ruhunu dağların doruklarına taşımıştır. Komutan Ayfer'in öncülüğünde toplanmıştı birlik. Kadının köleleştirilmesinin tarihini, özgürleşmenin yolunu anlatıyordu komutan Ayfer. Gerillalar, komutanlarını dinlerken "Ayfer gibi olmalıyız" diyordu. O gün akşam köye inildi. Birliğin komutanı Ayfer Celep, köyde 8 Mart vesilesiyle özellikle köylü kadınlarının sorunları üzerinde duracaklarını söyledi.

Köylülerin yüreğinde taht kuran komutan

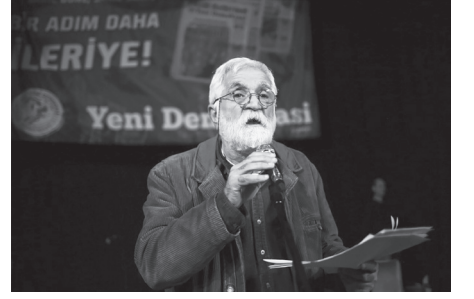
Ayfer ve yoldaşları Münire Sağdıç, Kemal Tutuş ile birlikte 8 Mart'ta gittikleri bu köyde düşman pususuna düşerek sonuna kadar çatıştılar. 8 Mart'ı ölümleriyle daha da anlamlandıran komutan Ayfer, Münire ve Kemal yaşamlarıyla olduğu gibi ölümleriyle de gerçek kurtuluşun yolunu işaret ediyorlardı giderken... Evet, önümüzde sayısız örnek var ve biz Ayfer'in, Münire'nin cesaretini kuşanarak yürüyoruz ve onlara layık olmanın, kadınların gerçek kurtuluşunu sağlamanın proletaryanın bayrağını daha da yükselmeye taşımakla olacağını biliyoruz... Şan olsun 8 Mart'ı yaratanlara ve yaşatanlara!



AYFER CELEP - MÜNİRE SAĞDIÇ - KEMAL TUTUŞ

yacağımız binlerce devrimci kadının mücadele pratiğinden öğrenmek zordur. Proletarya Partisi'nin tarihine baktığımızda ilk kadın şehit Meral Yakar'dan, Ölüm Orucu şehidi Nergiz Gülmez'e ve Halk Ordusu'nun komutanı Ayfer Celep'e, Dilek'e, Mehtap'a, Beşler'e, Çiğdem'e, Gamze'ye, Esrin'e, Hatayi'ye, Gül'e ve Hasret'e kadar onlarca partili kadın militanın mücadeleyi her yerde ve her aşamada omuzladığını görüyoruz.

Ülkemiz gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde kurtuluşun Halk Savaşıyla mümkün olduğunu bilen proleter devrimci kadınlar, dağlarda yerini almış ve bu onurlu mücadelede ölü-



Yazar Temel Demirer



Mezopotamya Dans - 4Kapı 40Makam



Abdal Haluk Tolga İlhan

Partizan temsilcisinin ardından kavga marşlarıyla Grup İsyan Ateşi sahnede yerini aldı. "Buradayız" ezgisiyle performansına başlayan Grup İsyan Ateşi kavga marşları ve halaylarla kitleyi coşturdu.

Yaklaşan yerel seçimlerde Dersim Devrimci Güç Birliği'nin Hozat adayı Nesimi Ataş ve Nazımiye Adayı Özkan Arslan ile yazar Temel Demirer birer konuşma gerçekleştirerek kitleyi selamladı. Etkinlik, yapılan konuşmaların ardından Abdal Haluk Tolga İlhan ve Aliyar Nihan'ın müzik dinletisinin ardından sona erdi.

Silivri ve Tekirdağ Hapishanelerinden tutsak Partizanların dayanışma etkinliğimize yolladığı selamlama mesajlarının yanı sıra, İTİF, ATİGF, Avrupa Partizan, PGİ/MLM, Dersim Partizan, Yeni Demokrat Gençlik, DERİTEKS Avrupa Yakası Temsilciliği ve HDK Emek Meclisi'nin yolladığı mesajlar okundu.

Dayanışma etkinliğimize, PSAKD Kartal ve Ataşehir Şubeleri, DEDEF ve Anadolu Yakası Dersimliler Derneği yönetim kurulu üyeleri, Belediye-İş 2 No'lu Şube, Emekli-Sen üyeleri, Munzur Çevre Derneği, Mezopotamya Kültür Merkezi, İnşaat-İş Sendikası, şehit ve tutsak aileleri, Yeni Yaşam Gazetesi, Türkiye Gazeteciler Sendikası ve Kızıl Bayrak Gazetesi katılım sağladı.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Kader Özgül Kılıç: 1974 Dersim Hozat Türk Taner köyünde doğdu. 1993'te gerillaya katıldı. Dersim'in Yıldız'ı, 1 Mart 1994'te Dersim Çemişgezek'te TC güçleri ile girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

Kenan Demir: 2 Mart 1970'de Erzincan'da doğdu. 1984 yılında ailesiyle

birlikte İsviçre'ye yerleşti. 1989 yılında Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti. Basel kentinde yerel faaliyet yürüttü. 5 Mart 1998 günü, İsviçre'de görev için gittiği bir alanda karşı devrimci-asalak bir çetenin silahlı saldırısı sonucu şehit düştü. İsviçre'nin Özgür'ü, Basel'in Mehmet Ali'si alçakgönüllülüğü ile herkesin sevgisini kazanmıştı.

Binali Yiğit: Doğum yeri olan Dersim Pülümür'den ağa baskısı nedeniyle göç ederek ailesiyle birlikte Konya'ya yerleşti. Daha sonra Almanya'ya gitti. ATİF'in örgütlenmesine büyük çaba harcamıştır. Almanya'dan dönerken 12 Mart 1979'da Şereflikoçhisar yakınlarında geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirmiştir.



“YAŞASIN YENİ DEMOKRASİ MÜCADELEMİZ”

İSTANBUL- “Yeni Demokrasi Mücadelesinde Sarıl Güne Sarıl Saate, Bir Adım Daha İleriye” şiarıyla Taksim Ortaoyuncular Sahnesi’nde düzenlediğimiz etkinliğe yüzlerce kişinin yanı sıra birçok dernek ve sendika yöneticisi katıldı. Coşku ve yoğun katılımın gözlemlendiği etkinliğimizde açılan Umud Yayımcılık standına okurlarımızın ilgisi büyük oldu.

“Yaşasın Yeni Demokrasi Mücadelemiz”, “Çünkü Gerçekler Devrimcidir” şiarlı, Yeni Demokrasi imzalı pankartların yanı sıra “Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm” şiarlı pankart ile Proletarya Partisi’nin şehit düşen dört genel sekreterinin yer aldığı pankart salona asıldı. Etkinlikte sık sık, “Devrimci Basın Susturulamaz!”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!”, “Önderimiz İbrahim İbrahim Kaypakaya”, “Gerillalar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı” sloganları atıldı.

“SESİMİZE SES KATMAK İÇİN BURADAYIZ”

Saat 16.00’da devrim ve yüce komünizm davasında ölümsüzleşenlerimiz anısına saygı duruşu ile başlayan etkinliğimiz Yeni Demokrasi temsilcisinin konuşması ile devam etti. “Faşizmin gerçekleri halka ulaştıran

devrimci, demokrat, muhalif basına dönük saldırılarının azgınlığı, gazetecilerin tutuklandığı, sansürün ve engellemelerin yoğunlaştığı bu süreçte bir arada olmak ve sesimize ses katmak için buradayız” sözleri ile konuşmasına başlayan Yeni Demokrasi temsilcisi, Yeni Demokrasi’nin Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesi ile şekillendiğini MLM ideolojisinin perpektifiyle en geniş yığınlara ulaşmaya çalıştığını ifade etti.

“Gazetemizin hazırlanmasından dağıtımına kadar olan tüm aşamalarda kolektif bir emek ve çaba söz konusudur. Bu anlamda ileriye doğru atılan her adım kolektiftir ve onun ürünüdür. Bu noktada hapisanelerde bulunan yoldaşlarımızın ve okurlarımızın tüm engelleme ve sınırlamalara karşın bize sundukları katkıya özel bir vurgu yapmak yerinde olacaktır. Gazetemiz için esas olan işçi sınıfı ve ezilen kesimleri doğru temelde bilinçlendirme ve örgütleme görevini yerine getiren bir yayın politikasıdır. Bu başarıldığı oranda kitlelerin gerçek sorunlarını görme, bu sorunlara doğru politikayla temas etme ve genel çağrılarının ötesinde somut çağrılarda

bulunabilme şansına sahip olabiliriz” ifadeleri ile devam eden konuşma “Gerçekler devrimcidir” sözünü ilke edinen gazetemiz tüm engellemelere karşı gerçeğin sesini halkımıza taşıma görevini sürdürecektir, egemenlerin korkularını büyütecektir” cümleleri ile sona erdi.

Etkinlik Yeni Demokrasi temsilcisinin konuşmasının ardından Yeni Yaşam Gazetesi Temsilcisi ve Türkiye Gazeteciler Sendikası yöneticisinin konuşması ile devam etti. Yapılan konuşmalarda basına yönelik saldırılara değinilirken, özellikle bu süreçte dayanışmanın, birlikte bir şeyler üretmenin önemi ifade edildi.

Yapılan konuşmaların ardından Mezopotamya Dans Topluluğu tarafından 4 Kapı 40 Makam isimli dans gösterisi sahnelendi. Büyük ilgi toplayan dans gösterisinin ardından sanatçı Özlem Gerçek ezgileriyle sahnede yerini aldı.

Özlem Gerçek’in ezgilerini seslendirmesinin ardından Kürt ulusunun yok edilmeye çalışılan dilini ve kültürünü yaşatmaya çalışan Koma Gulen Xerzan Kürtçe seslendirdiği ezgilerle kitleyi coşturdu.

“DÖVÜŞE DÖVÜŞE YÜRÜYECEK, DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN GÖREVLERİNE DÖRT ELLE SARILACAĞIZ”

Koma Gulen Xerzan’ın ardından Partizan tarafından bir konuşma gerçekleştirildi. “Gazetemizin düzenlediği bu etkinlik, kolektif anlayışı sahiplenerek, kendimizi kolektif çalışmada, devrimin görevlerine sarılmada özdeşleştirerek ve Yeni Demokrasi’nin yayın anlayışını oluşturan kızıl güzergahın kutup yıldızını büyütürük anlam bulacaktır. Yeni Demokrasi, gelenekten aldığı mirası geleceği kuracak olan öncü kurmaylara, kitlelerden kitlelere aktarmakta önemli bir misyonu üstlenirken en başta kolektifin sesi olma, sağ tasfiyeciliğe karşı barikat olma iddiasındadır” cümleleriyle konuşmasına başlayan Partizan temsilcisi “ardımızda şanlı bir mücadele tarihi, önümüzde bize ışık tutan Kaypakaya yoldaşın sönmeyecek olan meşalesi var. Onun şahsında enternasyonal proletaryanın ölümsüz önderlerini, Proletarya Partisi’nin yılmaz savaşçıları saygıyla anıyor; yaşamımızı devrimcileştirmeye bir adım daha yakınlaşmaya çağırıyoruz” ifadeleri ile konuşmasını sonlandırdı.

devamı 23. saydadadır



YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[yenidemokrasigazete](#)

[yenidemokrasi](#)

yenidemokrasigazetesj@gmail.com

yenidemokrasi2.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazışmaları Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli

Umud Basım Yayımcılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 235 20 22 - yenidemokrasigazetesj@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34